

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ:

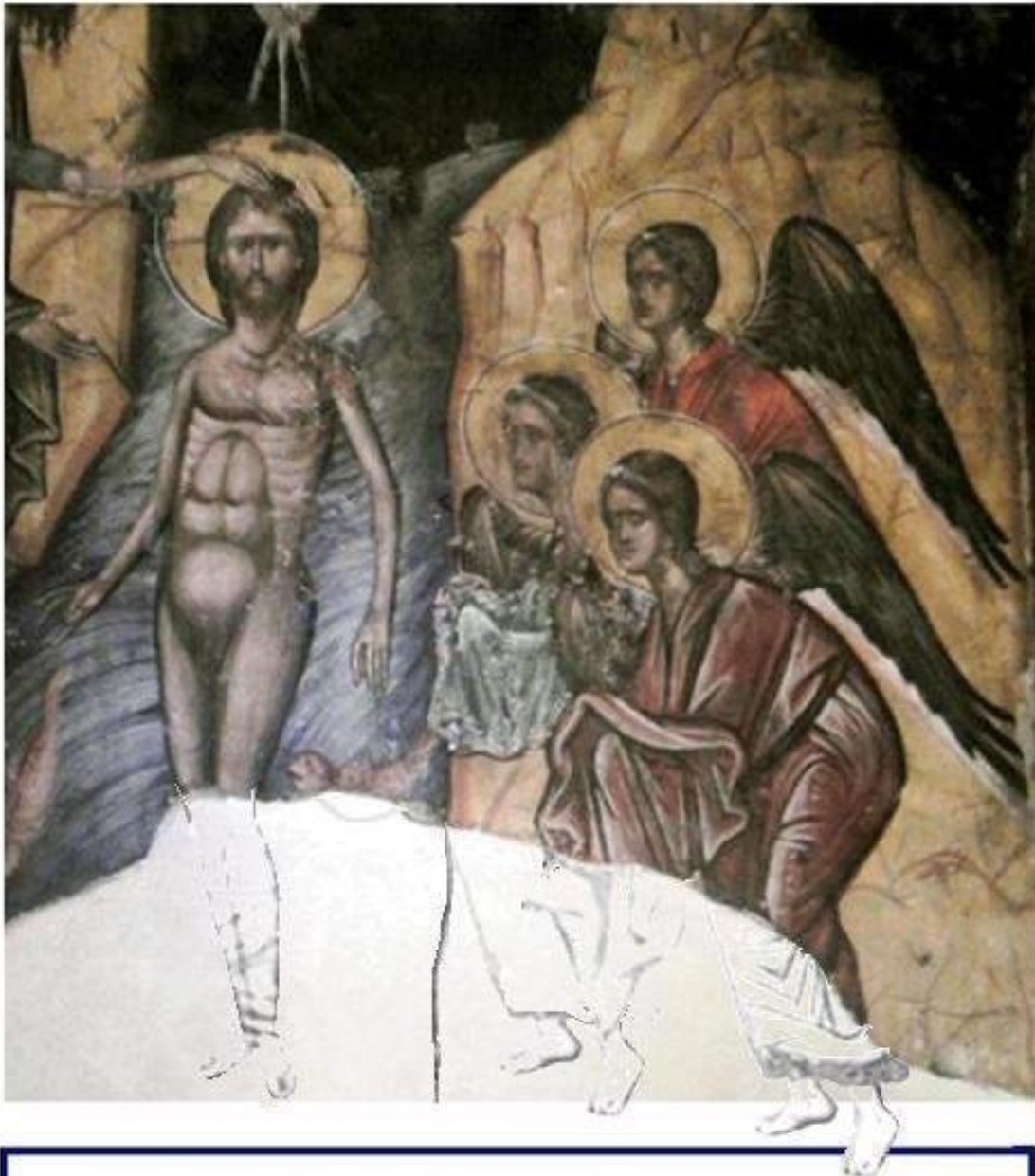
Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ

ISSN 1986 - 2709

ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Ιούλιος 2010, 20η έκδοση - EMAIL: k.tapakoudes@cytanet.com.cy - tel: 99435899

Τύποις, εκδότης, ιδιοκτήτης και συντάκτης περι τα γεγονότα και ζητήματα,
Κυριάκος Ταπακούδης

Εικονογραφία 13ου αιώνα στη Βυζαντινού ρυθμού Εκκλησία της «Παναγίας Χρυσοελευούσης». Η μοναδική ίσως εικονογραφία στον κόσμο που κατά τα παλαιά πρότυπα ο Χριστός βρίσκεται στον Ιορδάνη ποταμό εντελώς γυμνός, έχοντας λίγο διασταυρωμένα τα πόδια του με σκοπό να καλύψει το φύλο με ελαφριά στροφή.

Εκκλησία Παναγίας Χρυσελευούσης στη Χλώρακα.

Οι Ναΐτες το 1192 πωλούν την Κύπρο στο Φράγκο Γκι ντε Λουζινιάν, πρώην βασιλιά της Ιερουσαλήμ. Αυτός εγκατέστησε την ομώνυμη δυναστεία στο νησί ενισχύοντας την εξουσία του με την παραχώρηση κτημάτων σε ευγενείς Σταυροφόρους και άλλους ιππότες. Ο ελληνικός πληθυσμός, παραγκωνίστηκε εντελώς και αποτέλεσε τις κατώτερες κοινωνικές τάξεις που μόνο υποχρεώσεις είχαν απέναντι στους αφέντες τους και κανένα σχεδόν δικαίωμα.

Η δυναστεία του Γκι ντε Λουζινιάν μαζί με το Φράγκικο βασίλειο εγκαθίδρυσε και τη Λατινική εκκλησία. Η περιουσία της Ορθόδοξης Εκκλησίας διαρπάχθηκε και άρχισαν προσπάθειες υποταγής της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κύπρου στην Λατινική. Το 1260μ.Χ ο πάπας Αλέξανδρος ο Δ΄ κατάργησε τον Ορθόδοξο Αρχιεπίσκοπο και περιόρισε τον αριθμό των Ορθόδοξων Επισκόπων σε 4, της Λευκωσίας, της Αμμοχώστου, της Λεμεσού και της Πάφου. Παράλληλα εκδιώχθηκαν από τις επισκοπικές τους έδρες, τις οποίες κατέλαβε η Λατινική Ιεραρχία. Έδρα του Επισκόπου Λευκωσίας ορίστηκε η Σολέα, της Αμμοχώστου η Καρπασία, της Λεμεσού τα Λεύκαρα και της Πάφου η Αρσινόη, η σημερινή Πόλη της Χρυσοχούς. Η Αρσινόη ήταν μέχρι τότε χωριστή έδρα επισκόπου, αλλά καταργήθηκε το 1260 και ενσωματώθηκε στην Επισκοπή Πάφου. Από τότε διατηρήθηκαν αναλλοίωτα τα όρια της Επισκοπής Πάφου. Ο πάπας διόρισε σαν πρώτο επίσκοπο Αρσινόης το Νείλο. Τα χρόνια αυτά δεν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτε για την εσωτερική ζωή της Εκκλησίας της Πάφου. Οι επίσκοποι Πάφου μετείχαν ακούσια στις συνόδους που καλούσαν οι Λατίνοι Αρχιεπίσκοποι, ενώ κατά την εκλογή τους υποχρεώνονταν να δίδουν όρκο υποταγής στο Λατίνο επίσκοπο της Πάφου. Κατά τα κατωπινά χρόνια μέχρι και το 1300, οι επομενοί βασιλιάδες της Κύπρου αντιμετώπιζαν την απειλή των Ισλαμικών κρατών της Ανατολής, ενώ ταυτοχρόνα, στα χρόνια του Ερρίκου Β΄ (1285 - 1324) οι Σταυροφόροι εκδιώχθηκαν από την Ανατολή και πολλοί χριστιανοί κατέφυγαν στην Κύπρο..

Εκείνον τον καιρό, ο Μόντε Κέδε ήταν ένας τυχοδιώκτης σταυροφόρος που σαν πέρασε από την Κωνσταντινούπολη, μπήκε σε ένα μεγαλόπρεπο ναό που ήταν αφιερωμένος στην Παναγία Χρυσελευούσα, και τον λεηλάτησε. Μάζεψε ότι πολύτιμο υπήρχε, τα εκποίησε σε χρυσάφι, και το πήρε μαζί του στους Αγίους τόπους όπου πήγε να πολεμήσει ώστε να επιβάλει τον Χριστιανισμό κατά πως είχε διαταχτεί.

Ακολούθως, μετά την ήττα των Σταυροφόρων από τους Άραβες και τους Σαρακηνούς, κατέφυγε στην Κύπρο, και συγκεκριμένα στην Πάφο. Χρησιμοποιώντας το χρυσάφι που έκλεψε από την Αγία πόλη, ησχολήθηκε με το εμπόριο του μεταξιού, και κατάφερε να γίνει πολύ πλούσιος. Απέκτησε μεγάλη περιουσία, είχε στη δούλεψη του αμέτρητους εργάτες και δούλους, έκτισε και ένα παλάτι

στη δυτική μεριά της Πάφου, και απελάμβανε όλα τα καλά του κόσμου.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια, γέρασε και αισθάνθηκε μεγάλη αρρώστια να τον κυριεύει, πονούσε το κορμί του, δεν έβρισκε θεραπεία. Φώναζε όλους τους γιατρούς, κανείς δεν μπορούσε να τον κάνει καλά. Η ζωή όμως ήταν γλυκειά, την αγαπούσε, δεν ήθελε να πιστέψει ότι του έλειψε ή ότι θα πέθαινε. Άρχισε να παρακαλά το Θεό, μετανόησε για όλες τις αμαρτίες, και περίμενε μην και τον βοηθήσει αυτός, ο φιλεύσπλαχνος και πανάγαθος που για αυτόν είχε διακινδυνεύσει πολεμώντας στους Άγιους τόπους. Έκανε καλές πράξεις, ελεούσε τους φτωχούς, αλλά τίποτα δεν γινόταν. Τις νύχτες τον κυριεύαν δαιμόνια και ειρηνίες, δεν μπορούσε να κοιμηθεί εύκολα, και όταν αυτό εσύμβαινε, επιάλτες τον έζωναν τρομεροί, αλλά ένας ήταν κυρίως που ερχόταν πιο ταχτικά και τον βασάνιζε, έβλεπε τον εαυτό του μέσα στην εκκλησία της Παναγίας της Χρυσελευούσης, εκεί στην Αγία πόλη, να αρπάζει και να λεηλατεί τα ιερά και τα όσια. Τότες σαν τα έπαιρνε, δεν φοβόταν ούτε Παναγία ούτε Θεό, τώρα στον ύπνο και στον ξύπνιο του σαν τα σκεφτόταν, μια δυνατή βουή του τρυπούσε τον εγκέφαλο θέλοντας να του σπάσει το καύκαλο.

Έτσι γινόταν κάθε μέρα, σκέφτηκε ήταν η Παναγία που δεν την σεβάστηκε, και αυτή τον τιμωρούσε. Απεφάσισε να δοκιμάσει άλλους τρόπους, μην και την μερέψει, μην και τον ποσπάσει από τα βάσανα του, μην και εύρη επιτέλους γαλήνη. Διέταξε τους υποτακτικούς του και κίνηση εκστρατεία ώστε να ανακαλύψουν όλες τις εκκλησιές που ήταν αφιερωμένες στην Παναγία την Χρυσελευούσα. Απεφάσισε όσα πήρε από αυτήν, να τα δώσει πίσω εις δεκαπλούν και εκατονταπλούν, ή και παραπάνω, ώστε να εύρη συγχώρεση και να πάψει να πονεί και να βασανιέται. Πρόσλαβε Αγιογράφους, τους έταξε καλή πλερωμή, και τους ζήτησε με μαεστρία και πίστη να εικονογραφήσουν όλες τις εκκλησιές της Παναγίας... Έτσι γίνηκε, ξεκίνησαν αυτές οι εργασίες, που όμως δεν κράτησαν πολύ καιρό, γιατί ένα πρωί βρήκαν τον γέρο Μόντε ειρηνεμένο, πεθαμένο και ησυχασμένο... Ως φαίνεται τον λυπήθηκε η Παναγία και τον πόσπασε από τα βάσανα.

Ο ναός της «Παναγίας της Χρυσελευούσας» ευρίσκεται στην καντρική πλατεία της Χλώρακας, είναι Βυζαντινού ρυθμού, και κτίστηκε τον 13^ο αιώνα. Σ αυτήν υπάρχει η μοναδική ίσως εικονογραφία στον κόσμο που κατά τα παλαιά πρότυπα ο Χριστός βρίσκεται στον Ιορδάνη ποταμό εντελώς γυμνός, έχοντας λίγο διασταυρωμένα τα πόδια του με σκοπό να καλύψει το φύλο με ελαφριά στροφή.

Χαράλαμπος Μέλιος Ιωάννου βοηθός διευθυντής Α, ιστορικό.

Ως απόφοιτος της Αγγλικής φιλολογικής και φιλοσοφικής σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών το 1973, διδάσκει ως καθηγητής στο Λιασιδίειο Γυμνάσιο Πάφου. Μετά την Τούρκικη εισβολή βρέθηκε χωρίς δουλειά, έτσι επιστρέφει στην Ελλάδα και εργάζεται σε ιδιωτικά σχολεία και φροντιστήρια, ενώ ταυτόχρονα φοιτεί στο τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής σχολής Αθηνών. Το 1977 παίρνει το δεύτερο του πτυχίο και εργάζεται ως καθηγητής σε Δημόσια σχολεία της Δημοτικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα μέχρι το 1987, οπότε διορίζεται στην Κύπρο, και επαναπατριζεται. Ως εκπαιδευτικός μεταδίδει με μεγάλη επιτυχία στους μαθητές του γνώσεις, πίστη σε αξίες και ιδανικά, τον σεβασμό στον άνθρωπο, αλλά και την αγάπη για την ελευθερία, την δημοκρατία και την πατρίδα. Καταφέρνει να έχει τελειωμένους μαθητές με προσωπικότητα, και να είναι χρήσιμοι για τον εαυτό τους και την κοινωνία. Με μια μεγάλη προσφορά στην παιδεία και την εκπαίδευση έφτασε σε όριο ηλικίας ώστε να αφυπηρευτεί, αφήνοντας πολύ σημαντική την σφραγίδα του στα σχολεία που πέρασε. Ως προς τούτην την αφυπηρητήσή του, διοργανώθηκε εκδήλωση προς τιμήν του από το Γυμνάσιο Έμπας, από τους άλλους συναδέλφους του στις 21 Ιουνίου στη μεγάλη αίθουσα του σχολείου, η οποία γέμισε από συναδέλφους, μαθητές και φίλους, που με συγκίνηση παρακολούθησαν την τελετή. Παρόντες επίσης ως προς απόδοση τιμής, ο κοινοτάρχης Χλώρακας Ανδρέας Μαυρέσης, ο κοινοτάρχης Έμπας, ο πρόεδρος της ΣΠΕ Χλώρακας Σωτήρης Ζίγκας, και άλλοι επίσημοι και προεστοί.

Προσφωνώντας τη ειδική αυτή εκδήλωση ο διευθυντής, καθηγητής Αρέστης Παύλου, υποδέχθηκε τον συναδέλφο που αφυπηρεί με ιδιαίτερη τιμή, γιατί με το έργο και την προσφορά του συνέβαλε σημαντικά στην ανώτερη εκπαίδευση των νέων, και υπερηφάνεια, γιατί υπηρέτησε το σχολείο με αξιοθαύμαστο ζήλο και ευσυνειδησία. Χαρακτήρισε την εκδήλωση ως μια πανηγυρική τελετή και

τόνισε ότι την αφυπηρέτηση δεν την θεωρεί ως αποχώρηση από τα πραγματά και απομάκρυνση από τα γράμματα, αλλά ως μια καινούργια στάση για μετάβαση σε μια διαφορετική φάση δράσης. Κλείνοντας, εξέφρασε, εκ μέρους όλων εκτίμηση και ευχαριστίες. Χαιρετισμούς απηύθηναν ο πρόεδρος του Συνδέσμου γονέων Χαράλαμπος Χαραλάμπους, και η πρόεδρος του μαθητικού Συμβουλίου, μαθήτρια Μιχαηλιά Κυριακού.

Στην αντιφώνηση του ο Χαράλαμπος Μέλιος μίλησε για την πορεία του ως καθηγητή μέσα στα χρόνια. Εξήγησε ότι αποχωρεί με σφιγμένη καρδιά διότι αφήνει πίσω του ένα μεγάλο μέρος της ζωής του, αφήνει πίσω του την εκπαίδευση που αγάπησε και υπηρέτησε, αφήνει πίσω του τους αγαπημένους μαθητές που για ολόκληρη ζωή είχε ταυτίσει την ζωή του με αυτούς. Αναφέρθηκε στην αποστολή του λειτουργήματος του δασκάλου η οποία είναι να παραδίδει στην κοινωνία καταρτισμένους μαθητές, διότι αυτή έχει ανάγκη νέων ανθρώπων με γνώσεις που θα τους βοηθήσουν στην πορεία της ανέλιξης τους, και τόνισε ότι είναι υπερήφανος, διότι αυτό το σχολείο ακριβώς, πετυχαίνει πάντα να έχει τέτοιο αποτέλεσμα.

Μερικά αποσπάσματα εκ της ομιλίας του, παραθέτουμε κατωτέρω:

«Άκουσα με προσοχή τα καλά σας λόγια και σας ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνετε. Όμως οφείλω να σας πω έτσι απλά ότι δεν έκανα τίποτα περισσότερο από αυτό που μου υπαγόρευε το καθήκον και η συνείδηση μου...

Αφυπηρετώ με την πεποίθηση ότι προσέφερα και εγώ ένα μικρό λιθαράκι στη βελτίωση και εμπέδωση της Ελληνοχριστιανικής παιδείας και των ανθρωπίνων αξιών και ιδεών...

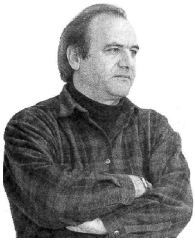
Θέλω να εκφράσω την χαρά και την ηθική ικανοποίηση που νιώθω όταν συναντώ μαθητές μου, που σήμερα έχουν πάρει την σκυτάλη από εμάς για να συνεχίσουν...

Θα ήθελα πολλές φορές να σταματήσω τον χρόνο και να ξαναζήσω τις καλές και δημιουργικές στιγμές στην εκπαίδευση, όμως αυτό είναι ακατόρθωτο και ανέφικτο όπως γνωρίζετε...

Θέλω να συμβουλευσω τους νέους μας να μην παρασύρονται από πρόσκαιρες απολαύσεις εις βάρος της εκπαίδευσης τους. Να μην παρασύρονται από τις κουλτούρες, τα ήθη και τα έθιμα άλλων λαών, που δεν ταιριάζουν στα Ελληνικά δεδομένα και παραδόσεις μας, μάλιστα τώρα που βρισκόμαστε μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη...

Περηφανευόμαστε για την Ελληνική μας γλώσσα, την παράδοση και την θρησκεία μας που διατήρησαν οι πρόγονοι μας δια μέσου των αιώνων – χρέος μας λοιπόν είναι να τα διατηρήσουμε και να συνεχίσουμε...»

	ANDREAS KYPRIANOU LTD
	Λεωφ. Μακαρίου Γ' 77, 8221 Χλώρακα Τηλ. 26270064, Κιν. 99683964, Φαξ. 26271983
	ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΚΑ & ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ
	Άμεση Εξυπηρέτηση με Σεβασμό στον Πελάτη
	ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΟΠΑΠ GLORY

Δημοσίευμα από την εφημερίδα «ΑΛΗΘΕΙΑ» στις 18/6/2010: Άρωμα θάλασσας, ψωμιού σταρένια γέυση Νίκου Πενταρά: Στη μοναξιά του φεγγαριού

Κυκλοφόρησε πρόσφατα η νέα ποιητική συλλογή του Νίκου Πενταρά, η όγδοη στη σειρά, με τίτλο «Στη μοναξιά του φεγγαριού», Αθήνα 2009,

με σχέδιο εξώφυλλου του Σπύρου Αντωνέλλου. Πρόκειται για μια επιμελημένη έκδοση 78 σελίδων, χωρισμένη σε πέντε θεματικές ενότητες με τους αντίστοιχους τίτλους: «Η γέννηση», «Η αρπαγή», «Η προσμονή», «Η ελπίδα», «Ο λυτρωμός». Χαρακτηριστικά είναι το όσα ο ποιητής αναφέρει ως εισαγωγή του βιβλίου του: «Απλούστατα δεν πρόσεξαν την παρουσία μας εδώ, γιατί δεν ζήσαμε την εποχή τους, αλλά στην εποχή του Κάλβου, του Παλαμά και του Καβάφη με τη λαβωματιά στο στήθος από τον πυροβολισμό, που σκόρπισε στο σκοτεινό δωμάτιο τους πένθιμους συλλογισμούς του Καρυωτάκη.»

Πρόκειται για μια εσωτερική καταβύθιση του ποιητή στον κόσμο του ο οποίος, ωστόσο, δεν είναι αποκλειστικά δικός του. Εξάλλου, ο ποιητής δεν οικειοποιείται, προσφέρεται. Ακόμα και όταν ακολουθεί το μοναχικό του δρόμο, ακόμα και όταν κουρνιάζει στη μοναξιά του φεγγαριού, δεν παύει να ανήκει στους ανθρώπους που μπορούν, ή και που δεν μπορούν, να ακολουθήσουν τον ίδιο μοναχικό δρόμο, ή να κουρνιάσουν στην ίδια μοναξιά του φεγγαριού. Λιτότητα, αλλά και λογοτεχνική αρχοντιά, και φαντασία, χαρακτηρίζουν τη συλλογή του Νίκου Πενταρά ο οποίος, με κλασική τρυφερότητα, ακτινογραφεί το πυρετώδες σώμα που αποκαλείται ζωή. «Τα σκουλαρίκια που τα τρύπια λόγια τους/με τόση δεξιότητα πέρασαν/στα αυτιά της ανοχύρωτης ψυχής σου/δεν ήταν όπως φάνηκε χρυσά/αλλά κουρσέψανε το χρυσαφί/από τα χρώματα των ανυποψίαστων ηλιαχτίδων/την ώρα που το δειλινό/πλημμύρισε τα μεθυσμένα μάτια σου.»

Πηγαίος, γλυκόπικρος, ενίοτε και αιρετικός, οπωσδήποτε όμως κουβαλητής της μνήμης, περνάει σαν αερικό επάνω και από πληγές της πατρίδας.

«Φλόγες ζώνουν το κορμί και το συλλογισμό σου στο μικρό λιμάνι της Κερύνειας/δύο καράβια ριζωμένα στα ρηγά νερά του/ με θλίψη χρόνια τώρα ν αφουγκράζονται/το θρήνο του Πραξάντρου/ ανάμεσα στις άγνωστες φωνές/νοστάλησαν τη συντροφιά των γλάρων/ που τρώμαξαν και χάθηκαν στην άβυσσο του Ιούλη/ίσως φανεί λευκό σημάδι στον ορίζοντα/ο Διγενής Ακρίτας με τον Άγιο Χρυσόστομο/να σου χαμογελάσουν.»

Με την ευκαιρία του πιο πάνω δημοσιεύματος, παραθέτουμε παρακάτω ένα απόσπασμα από την σύνθεση του συγχωριανού μας ποιητή Νίκου Πενταρά «ΕΠΑΝΟΔΟΣ», έκδοσης 1992, που έχει άμεση σχέση με τους προγόνους μας, τις αξίες και τις αρχές τις οποίες μας κληροδότησαν και εναπομένει τώρα σε εμάς αν θα φανούμε αντάξιό τους ή να γίνουμε, ακόμα, και καλύτεροί τους...

«Μεσάνυκτα κι ακούγονται κτυπήματα στην πόρτα μου. Ανοίγω με προφύλαξη και κάνει την εμφάνισή του αγόρι γύρω στα δεκαοκτώ. Ευτύς μου κάνει εντύπωση μεγάλη το βλέμμα του μελισσί, η φωτεινή γαλήνη του προσώπου του, καθώς επίσης τα μαλλιά του χρώμα καστανού ξέβαθο και καλοκτενισμένα. Το λυγερό κι αθλητικό παράστημά του σίγουρα κάτι μου θυμίζει

μα δεν μπορώ την ώρα αυτή να θυμηθώ. Χαμογελώ μ' αμχανία κι εκείνος στέκεται και με κοιτάζει ανέκφραστα κι επίμονα. Ανατριχιάζω μα σε λίγο βρίσκω το κουράγιο και τον ρωτώ τι θέλει μ' αντί να μ' απαντήσει προχωρεί μπαίνει στο σπίτι και κατευθύνεται προς το μπουφέ. Τον παρακολουθώ με περιέργεια χωρίς να του μιλώ. Ανοίγει την ντουλάπα και παίρνει δυο ποτήρια. Θέλω να τον μαλώσω για το θράσος του μα πάλι μετανιώνω. Παίρνει κατόπι την μπουκάλα με τ' αγαπημένο μου πιετό γιομίζει δυο ποτήρια, απλώνει το 'να προς το μέρος μου και με καλεί με νεύμα του προσώπου να το πάρω... ... Καταλαβαίνει, φαίνεται, πως είμαι σαστισμένος και κακοφανισμένος απ' τη στάση του, γιατί δεν προχωρώ και λύνοντας την έκφρασή του αφήνει αμέσως απ' το πρόσωπό του να ξεφύγει χαμόγελο τόσο γλυκό που μ' αποπλίζει ... Αρπάζομαι απ' αυτό, τον πλησιάζω μ' επιφύλαξη και παίρνω το ποτήρι από το χέρι του. «Εβίβα» την «εβίβα», αδειάζουμε χωρίς καμιά κουβέντα τα ποτήρια μας. Σηκώνομαι να τα ξαναγιομίσω, δε μ' αφήνει. Μου κάνει νεύμα πως θέλει εκείνος να κερνά όμως αυτό - να κάνει δηλαδή στο σπίτι μου το νοικοκύρη καθόλου δε μ' αρέσει μα - δίχως να γνωρίζω το γιατί - υποχωρώ ... Ξαναγιομίζει κάργα τα ποτήρια και ξαναρχίζει με τα «εβίβα»... ... Μου κάνει «εβίβα» και σηκώνει το ποτήρι του ψηλά. «Σταμάτα πια να πίνεις», τον μαλώνω «σταμάτα πια και πες μου, σε παρακαλώ, ποιος είσαι;» Ξεφεύγει στεναγμός από τα χείλη του και μουρμουρίζει: «Καμιά δεν έχει σημασία κι αν σου πω, καμιά ... » Αφήνει το ποτήρι στο τραπέζι Τα μάτια του μεμιάς γιομίζουν φως τριγύρω μου όλα διαλύονται στο φως δε βλέπω τίποτα μονάχα φως κι ακούω τη φωνή του μέσ' από το φως.... Σηκώνομαι έντρομος, στρέφω το βλέμμα προς το μέρος της φωνής και την ακούω να με κράζει: «Ποιητή, ποιητή, αφού ρωτάς, μάθε λοιπόν, πως είμαι ο πρώτος εκ των Μυκηναίων που κατοίκησαν την Κύπρο τη Β' χιλιετηρίδα π.Χ. ο πρόγονος του Ευαγόρα, του Ρε Αλέξη, του μοναχού Ιωαννίκιου και του Κυριάκου Μάτση, ο πρόγονός σου, Ποιητή ... Με σπαραγμό ψυχής βλέπω τους εν δουλεία απογόνους μου κι επιθυμώ να τους ελευθερώσω και να τους ανεβάσω πάλιν στην Αχαιών Ακτή. Εσύ, σαν ποιητής, γνωρίζεις πολύ καλά το δρόμο για την Αχαιών Ακτή μα προπαντός γνωρίζεις, καλύτερα απ' όλους, τη σημασία της επαναγκατάστασης των απογόνων μου εκεί - γι' αυτό σ' επέλεξα - και μη μου τ' αρνηθείς - για την εκπλήρωση αυτής μου της επιθυμίας ... Εσένα θέλω αποστείλει, Ποιητή, στους εν δουλεία απογόνους μου για να τους απαλλάξεις απ' αυτή και να τους οδηγήσεις πάλιν πίσω στην Αχαιών Ακτή...» Απ' το πολύ το φως θαμπώνομαι

κρύβω τα μάτια στις παλάμες μου και με φωνή που τρέμει από συγκίνηση, φόβο και δισταγμό τον ερωτώ: «Ποιος είμαι εγώ για να με στείλεις, Πρόγονε, σε τούτη την αποστολή; Ποιος θα μ' ακούσει; Ποιος θα πιστέψει έναν ποιητή;» Και συνεχίζω: «Δεν το γνωρίζεις, Πρόγονε, πως σήμερα τους ποιητές δεν τους κρατάνε σε ψηλή περιωπή; Για τούτο, σε παρακαλώ, απάλλαξέ με ... » ... Απομακρύνω από τα μάτια τις παλάμες μου σκοτάδι γύρω μου, κι απέναντί μου το ποτήρι του να μου θυμίζει ετούτο τ' αναπάντεχο κι απέναντί μου το ποτήρι του να μου φωνάζει πως ό,τι έγινε δεν ήταν όνειρο, δεν ήταν οπτασία αλλά πραγματικότητα!

Μα τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα τώρα που το μυαλό μου ξεκαθάρισε και πλάθει κι αναπλάθει τη μορφή του όλο μου φαίνεται και πιο γνωστή, γι' αυτό σηκώνομαι παίρνω τη φωτογραφοθήκη μου και ψάχνω κοιτάζω τις παλιές φωτογραφίες μία - μία μ' αδυνατώ μ' ακρίβεια να καθορίσω αν είναι του παππού ή του προπάππου μου που μοιάζει ο πρώτος εκ των Μυκηναίων αν είναι του πατέρα ή του αδελφού μου ή πάλιν - γιατί όχι - αν μοιάζει, ακόμα, και σε 'μένα ...

Αδυνατώ να καθορίσω και ψάχνω με τις ώρες μα δεν τα καταφέρνω, γιατί βρίσκω πως μ' όλους έχει κάποια φυσιογνωμία και μένω έτσι με την απορία και με τα λόγια του να βασανίζομαι: «Εσένα θέλω αποστείλει, Ποιητή, στους εν δουλεία απογόνους μου για να τους απαλλάξεις απ' αυτή και να τους οδηγήσεις πάλιν πίσω στην Αχαιών Ακτή».

Αφήνω κατά μέρος τις φωτογραφίες και συλλογίζομαι Σκέφτομαι τους εν δουλεία που θάψαν την οργή και την οδύνη τους στην έρημο που κρύψανε τον ήλιο με ψηλά οικοδομήματα και ζουν υπό σκιάν οργίζομαι, μα πάλιν ημερεύω, γιατί στο νου μου φέρνω όλους τους άλλους εν δουλεία τους αγνούς κι αθώους. «Στο κάτω - κάτω της γραφής αυτοί σε τίποτα δε φταίξαν....

...Γιατί να ζούνε στη δουλεία;» μονολογώ κι ορθώνω το κορμί μου κτυπώ το πόδι μου στη γη κι αρχίζω να χορεύω την πυρρίχη μαζί με τις ηρωικές μορφές των κάδρων που κοσμούν το σπίτι μου και μου θυμίζουν όλους τους απελευθερωτικούς αγώνες της Φυλής. Μετά το ρίχνω στους διθυράμβους μέχρι που παίρνω τη μεγάλη απόφαση να πειθαρχήσω δίχως καθυστέρηση στα λόγια του προγόνου μου, του πρώτου εκ των Μυκηναίων που κατοίκησαν την Κύπρο τη Β' χιλιετηρίδα π.Χ.

Απ' το σεντούκι τότε βγάζω τη σκουριασμένη πανοπλία κειμήλιο το παππού μου του ξακουστού, καθώς μου λένε, κι ατρόμητου πολεμιστή - τη βάζω για να φαίνομαι επιβλητικός και ξεκινώ μ' όλες τις άγραφες και τις γραπτές ιστορικές αλήθειες στο δισάκι μου. Χαράματα φτάνω στους εν δουλεία

τους εξηγώ τα σχετικά με την αποστολή μου κι ενθουσιάζονται.

Ποτάμι ορμητικό που παρασύρει φράγματα στο διάβα του αυθόρμητα κινούν - όπως συνήθως - για την επάνοδο στην Αχαιών Ακτή μονάχα με ζητωκραυγές, συνθήματα και με κλωνάρι ελιάς στο χέρι, χωρίς καμιά οργάνωση, χωρίς κανένα σχέδιο αντιμετώπισης του δολερού κατακτητή.

Μάτια τους καλώ να σταματήσουν για να τους εξηγήσω πως με ζητωκραυγές, συνθήματα και με κλωνάρια ελιάς μονάχα, δε θα πετύχουμε ποτέ το Γυρισμό στην Αχαιών Ακτή, γιατί δεν είναι τούτα εφόδια κατάλληλα για μια πορεία τέτοια, για μια πορεία σημασίας ζωτικής - θέλω να πω - όπως αυτή που πρόκειται να επιχειρήσουμε. Τ' αυτί τους όμως δεν ιδρώνει ...

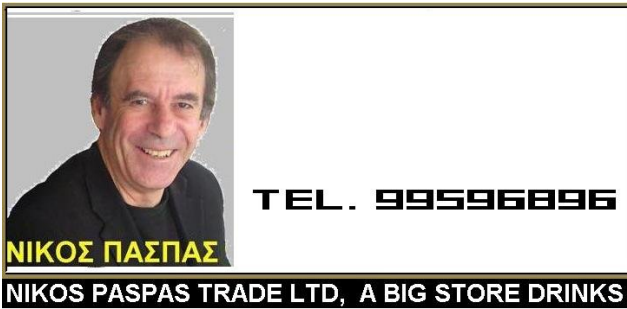
Απεναντίας μάλιστα στο διάβα τους τ' ορμητικό με παρασύρουν με ρίχνουν καταγής και με ποδοπατούν ... Το βράδυ της αυτής ημέρας παρουσιάζεται μπροστά μου ποιος νομίζεις; Ο μακαρίτης ο πατέρας μου κρατώντας αμφορέα μυκηναϊκό με διακόσμηση χταπόδι τεράστια πλοκάμια να σκεπάζουν ολόκληρη την επιφάνεια του αγγείου και μάτια ολόγεια μ' εκείνα του προγόνου μου να με κοιτάζουν βλοσυρά.

«Δεύτε λάβετε φως, επίγονοι πεπλανημένοι. Δεύτε λάβετε φως, ίσως τα καταφέρετε να βρείτε την οδό την άγουσα προς την Αχαιών Ακτή. Δεύτε πάντες οι πεπλανημένοι επίγονοι και πρώτος, συ, υιέ μου, επίδοξε ποιητή, που σ' ανατέθηκε, καθώς γνωρίζω, από τον πρώτο Μυκηναίο να οδηγήσεις πάλιν - ως άλλος Μωυσής - τον εκλεκτό λαό του πίσω στην πατρική του Γη. Δεύτε ...»

μονολογεί ο πατέρας μου κι αδειάζει στο τραπέζι το περιεχόμενο του μυκηναϊκού αμφορέα που προς κατάπληξή μου αποτελείται από δεκάδες αρχαία πήλινα ειδώλια που μόλις αντικρίζουνε το φως παίρνουν πνοή ζωής, πηδούν απ' το τραπέζι κι έρχονται προς το μέρος μου σαν νέφος απ' ακρίδες. Με δέος τα κοιτώ και προσπαθώ να τ' αποφύγω με κινήσεις απεγνωσμένες του κορμιού και των χεριών, μ' αδυνατώ. Αυτά σκεπάζουν το κορμί μου ολόκληρο και νιώθω να τρυπούν - λες κι έχουσε κεντρί - τη σάρκα μου.

«Πατέρα, σε παρακαλώ, βοήθησέ με» φωνάζω στον πατέρα μου μ' απόγνωση που με κοιτάζει ατάραχος και με ψυχρότητα χειρούργου την ώρα της εγχείρισης που προσπαθεί με το νυστέρι του, παρά τους πόνους τ' ασθενή, απ' το κορμί του ν' αφαιρέσει την αρρωστημένη σάρκα και να τον θεραπεύσει.

«Σου μεταγγίζουσε το φως τ' αληθινό που θα φωτίζει την καρδιά σου και τη σκέψη σου για την επάνοδο στην Αχαιών Ακτή» φωνάζει ο πατέρας μου κι εξαφανίζεται αφήνοντάς μου τα ειδώλια, που παίρνουν στ' αναμεταξύ τη θέση τους στον αμφορέα.....

ΧΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Στην παραλία του Κοτσιά, ολόλευκο, μοναχικό, το συνατάς στο περπάτημα σου λίγο πιο πάνω από εκεί που σκάει το κύμα. Είναι το Κρίνο της θάλασσας που στην ακτή μοναχικό, μέσα στον ζεστό Αύγουστο προβάλλει από την καυτή και στεγνή άμμο, δυνατό και ανθεκτικό, όμορφο μοναδικό, ένα δώρο του γιαιού. Είναι ο κρίνος της άμμου, ο ανθός του γιαιού που μοιάζει ως ένα ταπεινό Χαίρε της φύσης ανάμεσα στην κάψα του καλοκαιριού.

Τίς αυτή η αναβαίνουσα απο της ερήμου; Οι δε και τούτο σκίλλαν καλούσι· Ρίζα εστί βολβώ μεγάλω ομοία, υπόπυρρος, πικρά, πυρῶδης προς την γεύσιν, φύλλα δέ κρίνω ὅμοια ἔχουσα, μακρότερα δε:
 Στην Αρχαία Ελλάδα τα λουλούδια αποτελούσαν μέρος της ζωής των ανθρώπων. Η θρησκεία, οι μύθοι, η τέχνη, η ιατρική, οι τελετές και πολλές άλλες δραστηριότητες ήταν συνυφασμένες με τα λουλούδια.
 Η κρίνος της άμμου ή θαλασσόκρινος είναι γνωστός από αρχαίες εικονογραφίες και πασίγνωστος από τις τοιχογραφίες της υστεροκυκλαδικής Θήρας.
 Ήταν το σύμβολο της θεϊκής δημιουργίας και της επιθυμίας του ανθρώπου προς την τελειότητα. Η συμμετρία και η αρμονία του ενέπνευσε πολλούς αρχαίους καλλιτέχνες. Έτσι και ο κρίνος της θάλασσας ήταν ιερό λουλούδι με την ίδια θρησκευτική σημασία.
 Στην Χλώρακα θα το συναντήσουμε στην περιοχή «Κοτσιάς». Χαρακτηριστικό του είναι η δυνατή και γλυκιά μυρωδιά. Φυτρώνει σε αμμώδεις παραλίες και σε αμμόλοφους, σε κοντινές αποστάσεις από τη θάλασσα. Ανθίζει ανάμεσα στον Αύγουστο και τον Οκτώβρη. Άνθος και φύλλα εμφανίζονται μέσα από την καυτή άμμο. Τα άνθη του μισανοίγουν πριν δύσει ο ήλιος για να φτάσουν στο ζενίθ του ανοίγματος όσο η νύχτα προχωρεί. Τα

φύλλα του είναι σαρκώδη, γκριζοπράσινα και σε σχήμα λουρίδας, ενώ οι καρποί του είναι μεγάλοι, σε σχήμα βολβού. Όταν οι καρποί ωριμάσουν, πετάγονται από μέσα τους κατάμαυροι σαν κάρβουνα σπόροι, μεγάλοι, πολυγωνικοί και μαλακοί. Καθένας τους κρύβει στο κέντρο του ένα μικρό βολβό που είναι ο πραγματικός σπόρος. Αυτός θα θαφτεί στην άμμο και θα μεγαλώνει, ψάχνοντας όλο και πιο βαθιά να βρει υγρασία για να ζήσει. Όσοι επιζήσουν μετά 4-5 χρόνια θα καταφέρουν να ανθίσουν και να συνεχίσουν τον κύκλο της ζωής τους. Θεωρείται προστατευόμενο είδος, και λόγω της περιορισμένης εμφάνισής του, απαραίτητα προέχει η προστασία του. Είναι ένα από τα σπάνια φυτά, και είναι ένα καλλωπιστικό στολίδι της φύσης. Δυστυχώς στην περιοχή Κοτσιάς στη Χλώρακα όπου βλαστάνει, η περιοχή ολόκληρη είναι ένας σκουπιδοτόπος, επίσης δε, όλη η αμμώδης περιοχή είναι κατακλυσμένη με κρεβατάκια της θάλασσας και λουόμενους, με αποτέλεσμα να ποδοπατούνται και καταστρέφονται αντί να προστατεύονται.

Το φυτό αυτό αποτελεί ένα από τα σπανιότερα είδη που υπάρχουν στον κόσμο. Η αύξηση του πληθυσμού τους θερινούς μήνες, με τους παραθεριστές προκαλεί προβλήματα στην επιβίωσή του. Επίσης ο πληθυσμός τους μειώνεται συνεχώς καθώς ο κόσμος δεν είναι ενημερωμένος. Ίσως θα έπρεπε οι διοικούσες αρχές να λάβουν μέτρα, όπως να ενημερωθεί ο κόσμος και ακόμη να απαγορεύεται η κοπή τους. Διότι, όταν από τον αιώνα τον άπαντα και μέχρι σήμερα, από μόνα τους τα καταφέρνουν στο πάλιωμα τους με τη ξηρασία, και κάθε καλοκαίρι ξεπετάγονται εδώ και εκεί μέσα από την καυτή άμμο και μας φανερώνουν την ομορφιά τους, είναι κρίμα κι άδικο εμείς οι άνθρωποι με την εξέλιξη και τον πολιτισμό να τα εξαφανίσουμε από τη γη. Πρέπει να προσέξουμε, δεν έχουμε τέτοιο δικαίωμα.

Το φως

Με τη δροσιά και τα' άρωμα
 Ολάνθιστων τριαντάφυλλων
 Μ' ένα χαμόγελο μαγιάτικου ουρανού
 Νερό πηγής κρυστάλλινο
 Μπήκε αναπάντεχα στον κήπο μας και πότισε
 Τα πεθαμένα από την ανομβρία κρίνα
 Ζωής ανατριχίλα σάλεψε
 Στα στείρα σπλάχνα του μαγκανοπήγαδου
 Λευκά χεράκια ζαρωμένα, τα κρίνα,
 Μαζεύουν στάλα στάλα τη δροσιά και τ' άρωμα της
 θάλασσας του Κοτσιά
 Και σαν φαναράκια Χριστουγέννων
 Σκορπούν ολόγυρα το φως τους.....

Νίκος Πενταράς (Απόσπασμα από την ποιητική συλλογή: «Φως εκ Φωτός», 1994)

Άλλως

Εγώ άνθος του πεδίου, κρίνον των κοιλάδων.
 Ως κρίνον εν μέσω ακανθών,
 Ούτω ή πλησίον μου ανα μέσω των θυγατέρων.
 Ευρών σε των ακανθών εν μέσω, πανάμωμε,
 Ως καθαρώτατον κρίνον και κοιλάδων άνθος.
 Ω θεομήτωρ, ο νυμφίος εν γαστρί σου σάρξ εχρημάτισεν.

Αν θέλεις ψάξε τα θαλασσινά κρίνα... ανασκάλεψε τις θύμησες... και δες

Τα κρίνα και τα όμορφα, πρέπει να τα προστατεύουμε και να τα φροντίζουμε. Ψάξε και σύ, βρές τα, μπορείς. Φέτος γνώρισε τα, θαύμασε τα από κοντά.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

(αποσπάσματα απο το διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη) ... «Βλέπετε αυτο το χάλασμα, το Καλύβι της Λουλούδως, που λένε πως είναι στοιχειωμένο; εδω τον παλαιόν

καιρο εκατοικούσε μια κόρη, η Λουλούδω, οπου την ειχαν ονοματίσει για την ομορφιά της, - ελαμπε ο ηλιος, ελαμπε κι αυτη - μαζι με τον πατέρα της τον γερό-Θεριό, οπου εκυνηγούσε όλους τους Δράκους και τα Στοιχειά, με την ασημένια σαγίτα και με φαρμακωμένα βέλη. Ενα Βασιλόπουλο απο τα ξένα την αγάπησε την ομορφη Λουλούδω. Της έδωκε το δαχτυλίδι του, κι εκίνησε να πάη στο σεφέρι και της εταξε με ορκον οτι, αμα νικήση τους βαρβάρους, την ημέρα που θα γεννηθη ο Χριστός, θα ερθη να την στεφανωθη. επηγε το Βασιλόπουλο. Εμεινεν η Λουλούδω, ρίχνοντας τα δάκρυά της στο κύμα, στον αέρα στέλνοντας τους αναστεναγμούς της, και την προσευχή στα ουράνια, να βγη νικητης το Βασιλόπουλο, να ερθη η μέρα να γυρίση ο σαστικός της να την στεφανωθη. Το Βασιλόπουλο δεν ηρθε να πάρη την Λουλούδω! Οι βάρβαροι ειχαν πάρει σκλάβο το Βασιλόπουλο. Το φουσατό του ειχε νικήσει στην αρχή, τα φλάμπουρά του ειχαν κυριέψει με αλαλαγμό τα κάστρα των βαρβάρων. Το Βασιλόπουλο ειχε χυμήξει με ακράτητην ορμή, απάνω στο μούστωμα και στη μέθη της νίκης. Οι βάρβαροι με δόλο τον ειχαν αιχμαλωτίσει! Τα δάκρυα της κόρης επίκραναν το κύμα το αρμυρό, οι αναστεναγμοί της εδιαλύθησαν στον αέρα, κι η προσευχή της επεσε πίσω στη γή, χωρ'ις να φθάση στο θρόνο του Μεγαλοδύναμου. Ενα λουλουδάκι αόρατο, μοσχομυρισμένο, φύτρωσε ανάμεσα στους δυο αυτούς βράχους, οπου το λέν ανθος του Γιαλού, αλλά μάτι δέν το βλέπει. Και το Βασιλόπουλο, που ειχε πέσει στα χέρια τών βαρβάρων, επαρακάλεσε να γίνη Σπίθα, φωτιά τού πελάγους, για να φτάση εγκαίρως, ως την ημέρα που γεννάται ο Χριστός, να φυλάξη τον όρκο του, που ειχε δώσει στη Λουλούδω.

Μερικοί λένε, πώς το άνθος του Γιαλού έγινε ανθος, αφρός τού κύματος. Κι η Σπίθα εκείνη, η φωτιά τού πελάγου, είναι η ψυχή τού Βασιλόπουλου, που έλιωνε, σβήσθηκε στα σίδερα της σκλαβιάς, και κανείς δεν τον βλέπει πιά, παρά μόνον όσοι ήταν καθαροί τον παλαιόν καιρόν, και οι αλαφροϊσκιωτοι στα χρόνια μας».

Και όμως:

**Μέσα στα μεταξωτά πέπλα του σεληνόφωτος
ξεπρόβαλες μεσάνυχτα
πάνω στα κρίνα του κυμάτου
με τα μαλλιά να στάζουν θάλασσα
και το φεγγάρι ζήλεψε το φέγγος σου.**

(Νίκος Πενταράς: «Στη μοναξιά του φεγγαριού», 2009)

Θαλασσινά κρίνα

Αν θέλεις ψάξε τα θαλασσινά κρίνα... ανασκάλεψε τις θύμησες... και δες

Είναι εκείνα που ενέπνευσαν τους αρχαίους Μινωίτες καλλιτέχνες...

Είναι το σύμβολο της Θεϊκής δημιουργίας και της επιθυμίας μας στην τελειότητα...

Αγνή και άδολη η προσφορά τους μας ραίνουν με ομορφιά και αγάπη και μας χαρίζουν ανείπωτη ευτυχία...

Μαζαράκου Μαρία

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Ποια μέρα ήταν γιορτινή
σ' αυτό τον ανεμοδαρμένο βράχο
λάβα φωτιά και σίδερο
της πικροδάφνης η στιφάδα
στα χείλη σου να σεργιανά
στα όνειρά σου μια γαλανομάτα κόρη
η Λευτεριά
ντυμένη στα λευκά
ίσκιος ανέρος, πνεύμα και άυλη
που ψάχνεις να τη βρεις
μες στους αιώνες
όμως Εκείνη χάνεται
κι εσύ
στη μοναξιά του φεγγαριού
την ψάχνεις
εις τους αιώνες των αιώνων...

(Από την ποιητική συλλογή του Ν. Πενταρά «Στη Μοναξιά του Φεγγαριού», 2009)

ΚΡΙΝΑ, μερικοί άλλοι στιχοι

Πέρασες και είχες στα μαλλιά
ρόδα και φως και είχες στο χέρι
κρίνα λευκά και στάχια απο τον αγρό
και σε είδα και είπα κι έφτασε
το καλοκαίρι.

Μα ήρθες και σκόρπισες τα στάχια στο νερό,
τα ρόδα στον αέρα
και με ένα κρίνο στάθηκες, ωχρή,
σε φθινοπώρου μέρα.

Στο γιαλό που του φύγαν τα καϊκια
και του μειναν τα κρίνα και τα φύκια,
στ' όνειρο του πελάου και τ' ουρανού
άνεργη τη ζωή να ζούσα κι έρμη,
βουβός, χωρίς καμιάς φροντίδας θέρμη,
με τόσο νου,

Θα γυρίσουμε τον ήλιο
θα πλουτίσουμε στις ένθεες πηγές
της γνώσης.
Θα βυθιστούμε στις λευκές αγκάλες
των κρίνων
πεπρωμένοι εραστές του ονείρου.

Ο Πάφιος, ο Βάννας και ο Τσουλιάς. Ο γνωστός караγκιοζοπαίχτης Χριστόδουλος Πάφιος, γεννήθηκε στο χωριό Χλώρακα της επαρχίας Πάφου το 1904 και πέθανε το 1987. Το επίθετο του ήταν Αντωνιάδης έγινε όμως πασίγνωστος ως Πάφιος. Φοίτησε μέχρι την τέταρτη τάξη του δημοτικού σχολείου και στη συνέχεια άσκησε διάφορα επαγγέλματα κατά καιρούς, ράφτης, κτίστης κ.λ.π.

Από το 1923 άρχισε να εργάζεται ως караγκιοζοπαίχτης και να δίδει παραστάσεις Θεάτρου σκιών. Στην τέχνη του Καραγκιόζη είχε μυηθεί από μικρός, παρακολουθώντας παραστάσεις του Ελλαδίτη Γεράσιμου Κεφαλλονίτη και αργότερα του Νίκου Σμυρνιού και του Κυπρίου Αθηνόδωρου Γεωργιάδη. Για 50 και πλέον χρόνια τριγύριζε με τα σύνεργα του και τις φιγούρες του τις πόλεις και τα χωριά της Κύπρου, δίνοντας παραστάσεις Θεάτρου σκιών. Όλα αυτά τα χρόνια ψυχαγωγούσε με δικά του έργα που ανέβαζε τους Κυπρίους. Έγινε ένας πασίγνωστος караγκιοζοπαίχτης, ένας εκ των καλύτερων εις ολόκληρον τον Ελληνισμό. Ήταν ένας καλός καλλιτέχνης, όπου εσχεδίαζε μόνος του τις φιγούρες και τις διάφορες σκηνές, αλλά ακόμα εσχεδίαζε ζωγραφικούς πίνακες οι οποίοι κοσμούσαν τους τοίχους του σπιτιού του, καθώς και τους τοίχους του γνωστού παλιού καφενείου του Αντωνέσκου. Ήταν αυτό το καφενείο ιδιοκτησία του, ώσπου το έδωσε ως προίκα στην κόρη του Ελένη, σύζυγο του Αντώνη Αντωνέσκου κουρέα της κοινότητας της Χλώρακας τον ύστερο μισό 19^ο αιώνα. Όσο ήταν ακόμα δικό του το οίκημα, το εχρησιμοποιούσε ως ταβέρνα, διότι μόνο από την τέχνη του Καραγκιοζοπαίχτη δεν μπορούσε να εξασφαλίζει ικανοποιητικό μεροκάματο ώστε να συντηρεί την μεγάλη οικογένεια που είχε. Ήταν δύσκολες οι εποχές, οι πελάτες λίγοι, απέναντι υπήρχε ακόμα μια ταβέρνα αυτή του Φκωνή, υπήρχε συναγωνισμός και ανταγωνισμός αναμεταξύ των δυο ταβερνιάρηδων. Άλλοι πελάτες προτιμούσαν να πηγαίνουν στου Φκωνή γιατί αυτός ήταν χαμηλών τόνων και ευγενικός, άλλοι δε, προτιμούσαν στου Πάφιο, γιατί είχε ως Καραγκιοζοπαίχτης ωραία φωνή και ήξερε να τραγουδεί καλά.

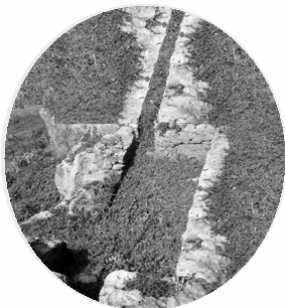
Δύο καλοί του πελάτες ήταν οι Ιωάννης Βάννας και ο Χριστόδουλος Τσουλιάς, οι οποίοι μια νύχτα μέσα στην ταβέρνα ενώ έπιναν και διασκέδαζαν, απεφάσισαν να συναιρέψουν, να φτιάξουν εταιρεία και να κτίσουν σπίτι και άλλα υποστατικά, εφόσον ήταν και οι δυο σπουδαίοι μαστόροι. Έτσι έγινε, ο καιρός πέρασε, σε κάποια χρονική στιγμή που υπήρχαν αναδουλειές, μέσα στην ίδια ταβέρνα του Πάφιο, εσκέφτηκαν πώς «να συνάξουν ριάλια ως πάρα σιει», με ανορθόδοξο τρόπο. Στη γειτονική Τουρκική συνοικία του Μουττάλου, είχαν παρατηρήσει τον Χότζα να κουβαλά ξύλα σανίδες με την άμαξα, και να τα τοποθετεί στο μικρό σπιτάκι αποθήκη που ήταν μέσα στο Τούρκικο νεκροταφείο, το οποίο ευρισκόταν στην Ελληνική συνοικία. Ήταν ξύλα τα οποία χρησιμοποιούσαν αντί για φέρετρα οι Τούρκοι, για να μεταφέρουν πάνω σε αυτά τους πεθαμένους, ένα έθιμο που έχουν οι Μουσουλμάνοι κατά το οποίο τον νεκρό δεν τον ντύνουν, διότι γυμνός ήρθε, λένε, γυμνός πρέπει να φύγει. Τον πλένουν, τον αλείφουν με έλαια και τον τυλιγουν με σεντόνι. Το σαβανωμένο σώμα τοποθετείται

σε ξύλινη κατασκευή από μακριά ξύλα τα άκρα των οποίων ακουμπάνε στους ώμους αυτών που το κουβαλάνε. Ο χότζας προσεύχεται στο σπίτι, στο νεκροταφείο και στο τζαμί. Τη νεκρώσιμη πομπή και τελετή έξω από το σπίτι παρακολουθούν μόνο οι άντρες. Μετά οι συγγενείς μοιράζουν σε όλους από κάποιο νόμισμα, ανάλογα με τη δυνατότητα τους, για τη συγχώρεση της ψυχής του νεκρού. Την ξύλινη κατασκευή με το νεκρό την σηκώνουν οι παρευρισκόμενοι. Την περνούν από χέρια σε χέρια, την δίνουν σε άλλους, σχηματίζουν μια συνεχιζόμενη γραμμή προς τα εμπρός, προχωρούν μπροστά και ξαναμπάνουν στην σειρά ώσπου να φτάσουν στο νεκροταφείο. Στη διάρκεια όλης της πομπής ακούγονται φωνές χαμηλόφωνες να μιλάνε στον Αλλάχ και να δηλώνουν πίστη σε αυτόν, και να λένε «Θυμηθείτε τον Θεό» και όλοι οι υπόλοιποι χαμηλόφωνα εν χορώ, να απαντούν «Υπάρχει ένας Θεός, μόνο ο Αλλάχ». Ο τάφος είναι πλατύς ώστε σε αυτόν να χωρούν δυο - τρεις συγγενείς του νεκρού ως προς την συνέχεια της τελετής της ταφής. Κατεβαίνουν στον τάφο με το φέρετρο, ενώ ένα μεγάλο πανί τοποθετείται άνωθεν τους, ώστε να καλύπτει αυτούς, τον νεκρό, και τον τάφο προκειμένου οι παρεβρισκόμενοι να μη μπορούν να ιδούν τι γίνεται μέσα στον τάφο. Όταν ύστερα τραβιέται το πανί, το φέρετρο είναι άδειο ενώ η σωρός ευρίσκεται καλυμμένος με πέτρες πάνω από τις οποίες βάζουν λάσπη από χώμα. Βγαίνοντας όλοι από τον τάφο, το ίδιο και τα ξύλα που χρησιμοποιούνται ως φέρετρο, οι παρευρισκόμενοι σε σειρά με το φυτάρι, ρίχνουν χώμα μέχρι να καλύψουν τον ανοιχτό τάφο.

Αυτά λοιπόν τα ξύλα που ήταν σανίδες χοντρές και καλής ποιότητας, και που θα εμπορούσε ένας πελεκάνος να φτιάξει γερές κατασκευές, απεφάσισαν να κλέψουν και να πωλήσουν οι δύο φίλοι, ώστε «να συνάξουν ριάλια ως πάρα σιει». Ήταν ένα εύκολο επιχείρημα, διότι ως αναφέραμε, το Τούρκικο νεκροταφείο ήταν σε Ελληνική γειτονιά, ήταν ακόμη δε, μια έρημος περιοχή που δεν περνούσε ανθρώπου πόδι κατά τη διάρκεια της νύχτας. Μια πανσέληνο νύχτα, όλη νύχτα, τα σήκωσαν, τα μετέφεραν, και τα εφύλαξαν σε δική τους αποθήκη. Ύστερα από λίγες μέρες αποτάθηκαν στον πελεκάνο της Χλώρακας, στον Ευστάθιο Λαούρη για να του τα πωλήσουν. Σαν τα είδε αυτός τόσο ωραία και πλανιαρισμένα έτοιμα για χρήση, ενδιαφέρθηκε, όταν ακόμα του είπαν τη χαμηλή τιμή που ζητούσαν, αμέσως τα αγόρασε στην αξία των τρεισήμισι λιρών. Ήταν μια καλή τιμή, ένα ποσό καλό για τους δυο φίλους, έφυγαν ευχαριστημένοι, ήταν μία καλή συναλλαγή. Εσουνέχισαν οι μέρες, ύστερα από λίγες, μια νύχτα στην ταβέρνα του Πάφιο είδαν καινούργιο πάγκο, κατασκευασμένο από ωραιότατα ξύλα, ήταν ο πάγκος που χρησιμοποιούσε ο ταβερνιάρης να κατασκευάζει τα φαγητά που σέρβιρε στους πελάτες. Έμειναν εμβρόντητοι να κοιτάζουν, υποψιάστηκαν αυτό που εσουνέβη, αλλά για να είναι σίγουροι, τον ρώτησαν ποιος πελεκάνος τον είχε κατασκευάσει... Τους εξήγησε ότι ήταν ο Λαούρης, ο οποίος του έκανε καλή τιμή, διότι είχε εφοδιαστεί μια παρτίδα ξύλων σε χαμηλό κόστος, έτσι μπόρεσε και του έκανε μεγάλη έκπτωση, οπότε ο Πάφιος δεν έχασε την ευκαιρία, έκλεισε μια συμφέροσα συμφωνία... Αφού τους εξήγησε καλά, τους ρώτησε τι θα πάρουν. Ο Πάφιος ήταν σφιχτός άνθρωπος, κανείς δεν ήξερε το κέραςμα του. Όταν έδινε παραστάσεις Καραγκιόζη, εάν κάποιο παιδί δεν είχε χρήματα, και εγγόνι του ακόμη εάν ήτο, δεν επιτρέπετο σε αυτό η είσοδος. Όλοι τον ενθυμούνται με την στερεοτύπη του φράση, «εν έσει μπακιρούα, εν έσει Καραγκιόζη». Έχοντας υπ όψιν του αυτά ο Βάννας, και

θέλοντας να εγκαταλείψουν την ταβέρνα διότι δεν ήθελε να φάνε μεζέδες από τον πάγκο που πάνω έβαζαν τους πεθαμένους, θυμήθηκε ξαφνικά ότι δεν είχαν λεφτά μαζί τους. Σφιχτός ως ήταν ο Πάφιος δεν τους επρότεινε κέρασμα, αλλά τους επρότεινε βερεσέ. Με ένα ύφος τάχατες προσβεβλημένο ο Βάννας, του εξήγησε θυμωμένα ότι δύο μεγαλοεργολάβοι, δεν είναι πρόπον να τρώνε και να πίνουν βερεσέ. Και έφυγαν. Περνούσαν οι μέρες, δεν ξανακόντεψαν, παρά μόνο τους έβλεπε ο Πάφιος να πηγαίνουν απέναντι στου Φκωνή. Διερωτόταν τι να τους έκαμε, γιατί κακοφανηστήκαν, σκέφτηκε μήπως ήταν ένα παλιό περιστατικό που εσυνέβη, δεν ταίριαζε, αλλά το σκεφτόταν. Είχε στο μαγαζί του γραμμόφωνο με πλάκες λαϊκών τραγουδιών. Για μια από αυτές που τους άρεσε πολύ, όποτε έρχονταν οι δυο φίλοι, ο Ττουλιάς του έλεγε «Οι ρε Χριστόδουλε, τούτη η πλάκα κάμνει δέκα λίρες έτσι ωραία που ένει». Και ο Πάφιος του ανταπαντούσε αστεϊζόμενος «Βρέ Χριστόδουλε, κάμνει δέκα λίρες; Δώς μου πέντε και πάρτην»... Μήπως ήτο η αιτία αυτό το περιστατικό; Έπρεπε κάτι να κάμει, έπρεπε να λύσει το πρόβλημα, τους σταμάτησε μια μέρα και τους ρώτησε. «Βρέ κοπέλια, τι σας έκαμα και δεν έρχεστε στην ταβέρνα μου; Αν είναι αιτία η πλάκα με το τραγούδι, ελάτε, θα σας την κάμω δώρο»... Έκαμε αρκετές προσπάθειες να τους μερώσει, πάντα αυτοί έβρισκαν μια άλλη δικαιολογία, εκτός από την πραγματική που ήταν τα ξύλα με τα οποία κατασκευάστηκε ο πάγκος του μπαρ στην ταβέρνα του Πάφιου. Διότι ήταν αυτά, από τα νεκροκρέβατα που πανω σε αυτά έβαζαν τους Τούρκους πεθαμένους, και ήταν λόγος και αιτία που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν, αφού υπαίτιοι γι αυτό ήσαν οι ίδιοι.

Το αυλάκιν της Ρήγαινας.

Οι Ακρίτες ήταν φύλακες των συνόρων της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ένας από αυτούς, ο Διγενής Ακρίτας που καταγόταν από δύο γένη (Δι-γενής), είχε πατέρα Άραβα και μητέρα Ελληνίδα. Ήταν αυτός ένας θρυλικός υπεράνθρωπος με σωματική δύναμη και ανδρεία προασπιστής των ακριτικών

Ελλήνων. Ήταν μεγάλος κυνηγός, πολεμιστής και αθλητής.

Ο θρύλος λέει ότι όταν ήρθε στην Κύπρο κυνηγώντας ένα Σαρακηνό πειρατή, ακούμπησε το χέρι του σε ένα βουνό της Κύπρου, και τα δάχτυλά του βυθίστηκαν σε αυτό, και έμεινε το σημάδι του. Έτσι το βουνό ονομάστηκε Πενταδάκτυλος (πέντε δάχτυλα). Ένας άλλος θρύλος λέει ότι οι Σαρακηνοί ήταν έτοιμοι να δραπετεύσουν από την Κύπρο. Τα πλοία τους βρίσκονταν στα νότια παράλια της Κύπρου εκεί όπου γεννήθηκε η Αφροδίτη. Ο Διγενής Ακρίτας, τους έριξε μια πολύ μεγάλη πέτρα και τους βύθισε. Πρόκειται για την πέτρα του Ρωμιού. Και τέλος, στα παράλια του χωριού της Χλώρακας όπου σώζονται τα απομεινάρια του μεγάλου αυλακιού του Διγενή που έφερνε το νερό από την μακρινή Τάλα στο παλάτι της Ρήγαινας, ένας άλλος θρύλος μαρτυρεί ότι ο Διγενής Ακρίτας σαν πέρασε από τη Χλώρακα είδε τη Ρήγαινα τη βασίλισσα της Κύπρου που είχε τον πύργο της στα Παλιόκαστρα, την αγάπησε κεραυνοβόλα και ζήτησε να την κάνει γυναίκα του. Αυτή όμως δεν τον ήθελε και για να τον απαλλαγεί χωρίς να προκαλέσει τον φοβερό θυμό του, του εξήγησε ότι υπάρχει παρακαταθήκη από ανέκαθεν ότι ο κάθε βασιλικός μνηστήρας έπρεπε να

κάνει ένα κατόρθωμα θέλημα της βασίλισσας. Του ζήτησε το λοιπόν κάτι ακατόρθωτο, να κτίσει ένα μεγάλο αυλάκι που να φέρνει νερό από τα λουτρά του Άδωνη που βρίσκονται πέρα από την Τάλα, στο παλάτι της. Ο Διγενής δεν αρνήθηκε την πρόκληση, το έκτισε, αλλά η Ρήγαινα τον γέλασε. Ο θυμός του ήταν μεγάλος, ασυγκράτητος. Η Ρήγαινα φοβήθηκε αυτήν την οργή, και μπήκε σε ένα πλοίο να φύγει να γλυτώσει. Ο Διγενής οργισμένος της έριξε μια πέτρα που έπεσε λίγο πιο έξω από τη θάλασσα, δίπλα στη δυτική πλευρά του αρχαίου θεάτρου της Κάτω Πάφου, και έχει μείνει μέχρι σήμερα και λέγεται "πέτρα του Διγενή". Άλλοι λένε ότι πρόκειται για την Πέτρα του Ρωμιού, και άλλοι ότι πρόκειται για το νησί του Διγενή στην Πόλη της Χρυσοχούς. Πικραμένος έφυγε από την Κύπρο, και ύστερα από αμέτρητες περιπέτειες παντρεύτηκε την Ευδοκία, και έζησαν στα σύνορα. Μετά από πολλούς άθλους έφτιαξε ένα κάστρο στον Ευφράτη ποταμό, όπου και πέθανε μετά από πολλά χρόνια..

Η νεκρανάσταση. Την ιστορία αυτή μου την έλεγε η στετή μου όταν ήμουν μικρός, ως θρύλο που και αυτή την ήξερε από τη δική της στετή. Στις αρχές του 19^{ου} αιώνα πέθανε μια νέα κοπέλα που την έλεγαν Στασού. Ήταν 17 χρονών, από φτωχή οικογένεια, και μοναχοκόρη. Στα καλά καθούμενα και που μαγείρευε για τον κύρη της και την μάνα της που ήρθαν κουρασμένοι από τα χωράφια, ξαφνικά έπεσε

κάτω πεθαμένη. Οι γονείς και οι συγγενείς μαράζωσαν και έκλαιγαν, την άλλη μέρα δε, αφού της φόρεσαν την καλή της φορεσιά και ετοιμάζονταν για την κηδεία, αυτή σηκώθηκε ξαφνικά σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, απλά ως να κοιμόταν. Όλοι χαρήκαν και όλοι κλαίανε από χαρά, και δοξάζαν τον Θεό για το θαύμα που είχε κάμει. Κι ενώ όλοι ήσαν μες την χαρά τους, αυτή τους σταμάτησε και τους είπε να μην χαιρόνται. Τους είπε ότι είχε "πάει" σε ένα μέρος πολύ όμορφο όπου της άρεσε, και ήταν πολύ ωραία. Έμεινε λίγο διάστημα με κάποιον άγγελο, ώσπου ξαφνικά άκουσε μια φωνή θυμωμένη να λέει στον άγγελο που την συνόδευε ότι έκανε λάθος, δεν ήταν αυτή την Στασού που εννοούσε, αλλά την άλλη, στην άλλη γειτονιά. Σε λίγο έμαθαν ότι μια άλλη κοπέλα που την έλεγαν και αυτή Στασού, στην πάνω γειτονιά, πέθανε ξαφνικά.

Γ. & Ε. ΒΑΣΙΛΗ ΛΤΔ

SUPERMARKET

Ελευθερίας 3, Χλώρακα, Πάφος
Τηλ.: 26 270 748

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Μικρά, αλλά ενδιαφέροντα.

*Αν και ο πληθυσμός της Κίνας ξεπερνά το 1 δισεκατομμύριο, τα επίθετα είναι κάτι περισσότερο από διακόσια.
*Εάν μασάς τσίχλα ενώ καθαρίζεις κρεμμύδια δεν κλαις!
*Είναι αδύνατον να φταρνιστείς με τα μάτια ανοιχτά.
*Ένας κεραυνός χτυπά κατά 6 φορές περισσότερο άντρες από ότι γυναίκες!
Η Βίβλος είναι το βιβλίο που κλέβουν πιο συχνά στην Αμερική!
*Η Γη αυξάνει το βάρος της (καθημερινά) κατά 100 τόνους λόγω της πτώσης αστρικής σκόνης στην επιφάνειά της.
*Η καρδιά της γαρίδας βρίσκεται στο κεφάλι της!
*Η καρδιά του σκύλου χτυπά 40 φορές περισσότερο από την δική μας!
*Η Παρασκευή και 13 θεωρείται άτυχη μέρα, γιατί την Παρασκευή 13 Οκτωβρίου του 1307 ο Πάπας, σε συνεννόηση με τον βασιλιά της Γαλλίας, εξέδωσε μυστική διαταγή θανάτωσης των Ναϊτών Ιπποτών.
*Η πρώτη βόμβα υδρογόνου ζύγιζε 65 τόνους και είχε το κωδικό όνομα "Ivy Make". Η ρίψη της έγινε το 1952 και η έκρηξη ήταν τόσο δυνατή, που εξαφανίστηκε κυριολεκτικά ένα από τα νησιά Μάρσαλ!
*Η πρώτη διαφήμιση προφυλακτικών εμφανίστηκε στο περιοδικό "Τάτλερ", στο τεύχος της 12ης Μαΐου του 1709. Η τότε ονομασία τους ήταν "μηχανές που προστατεύουν από τα τραύματα της αγάπης"!
*Η χειραψία παλιά γινόταν για να δείχνει κανείς πως είναι άοπλος!
Κατά τον Μεσαίωνα, τα ζώα δικάζονταν ακόμη και με την ποιηή του θανάτου. Το 1386, ένα γουρούνι καταδικάστηκε σε απαγχονισμό (και αφού νωρίτερα του είχαν κόψει τα πόδια), με το αιτιολογικό της δολοφονίας ενός κοριτσιού. Πριν την εκτέλεση, είχαν ντύσει το γουρούνι με τα ρούχα του θύματος.
*Ο Λουδοβίκος ο 14ος της Γαλλίας έκανε μπάνιο μόνο μια φορά τον χρόνο.
*Ο Μότσαρτ δεν είχε πάει σχολείο!
*Οι δεξιόχειρες ζουν κατά μέσο όρο 9 χρόνια περισσότερο από τους αριστερόχειρες!
*Στα αντρικά πουκάμισα τα κουμπιά βρίσκονται στη δεξιά πλευρά, στα γυναικεία στην αριστερή!
*Στην Κίνα γιορτάζουν τα γενέθλια μόνο κάθε δέκα χρόνια!
*Στην Κίνα η νύφη ντύνεται στα κόκκινα και όχι στα λευκά!
*Τα κραξίματα της πάπιας δεν έχουν αντίλαλο.
*Τα μάτια μας έχουν πάντα το ίδιο μέγεθος εκ γενετής, αλλά οι μύτες και τα αυτιά μας συνέχεια μεγαλώνουν
*Τα μήλα είναι αποτελεσματικότερα από την καφεΐνη στο να κρατούν τους ανθρώπους ξύπνιους το πρωί.
*Τα χαρτονομίσματα δεν κατασκευάζονται από χαρτί - όπως πιστεύουν πολλοί. Στην πραγματικότητα είναι 74% βαμβάκι και 25% λινό.

*Αρετές που ξεχωρίζουν το Φωτισμένο άνθρωπο.

Είναι Φωτισμένος εκείνος που ζει μέσα στην κοινωνία και δεν ανήκει σε κανένα κόμμα, προχωράει στο απάτητο μονοπάτι, δέχεται τον κόσμο όπως είναι, δε λυπάται για το παρελθόν, δε στενοχωριέται για το μέλλον, απομακρύνεται όταν τον σπρώχνουν, δεν αντιστέκεται όταν τον τραβούν, εκείνος που μοιάζει με τη θύελλα, με το καύπουλο που πετάει παντού, εκείνος που αγαπάει το καθετί, όπως η γη και ο ουρανός αγαπάνε τα πάντα.

***Ο Οβίδιος έλεγε «πάσα γη τάφος».** Καποιο τον έδιωξαν από την χώρα, γιατί η διδασκαλία του προκάλεσε δυσαρέσκεια στους κρατούντες. Όμως ο άνθρωπος συνήθως μελαγχολεί για το πατρικό του σπίτι. Όταν καποιοι τον ρώτησαν αν πεθύμησε την πατρίδα του, αυτός απάντησε: – Όχι. Όταν ανακαλύψεις πως το σπίτι σου είναι όλοι η γη, τότε δε θα νιώσεις εξορισμένος.

*Ένας ισχυρισμός.

– Υπάρχει Θεός; ρώτησε ο Δάσκαλος.

– Ναι, φωνάξανε όλοι οι μαθητές.

– Λάθος απάντηση, είπε ο Δάσκαλος.

– Όχι, ξαναφονάξανε οι μαθητές.

– Ξανά λάθος απάντηση, είπε ο Δάσκαλος.

– Τότε ποια είναι η απάντηση, ρωτήσανε με απορία οι μαθητές.

– Απάντηση δεν υπάρχει.

– Γιατί;

– Διότι δεν υπάρχει ερώτηση. Δεν ξέρουμε τίποτα για τον Θεό, είναι εκτός ορίων της κατανόησής μας. Πώς μπορούμε να ρωτάμε για Αυτόν.

Συμπέρασμα: Υπάρχει Θεός, αλλά είναι άγνωστος.

* Εξυπνάδα

Ο Δάσκαλος είπε στον μαθητή του:

– Εσύ δεν ακούς για να γνωρίζεις κάτι καινούριο, αλλά για να βρεις επιβεβαίωση στις σκέψεις σου. Εσύ λογομαχείς όχι για βρεις την αλήθεια, αλλά για να υπερασπίσεις τις πεποιθήσεις σου.

Και μετά είπε στους μαθητές μια ιστορία για έναν βασιλιά που περνούσε με την αυλή του μέσα από μια μικρή πολιτεία και πρόσεξε τα αποτελέσματα μιας εντυπωσιακά εύστοχης σκοποβολής. Ζωγραφισμένοι πάνω στα δέντρα, φράχτες, τοίχους στόχοι-κύκλοι έδειχναν πως χτυπήθηκαν ακριβώς στο κέντρο. Ο βασιλιάς διέταξε να φέρουν κοντά του τον σκοπευτή. Ήταν ένα δεκάχρονο αγόρι.

– Αδύνατον! φώναξε ο βασιλιάς, Πώς το κατάφερες;

– Πολύ απλά, απάντησε το παιδί, πρώτα ρίχνω και μετά ζωγραφίζω τους κύκλους.

Ο Δάσκαλος συμπλήρωσε:

– Το ίδιο κάνεις και εσύ, πρώτα βγάζεις αυθαίρετα

συμπεράσματα και μετά ανεγείρεις γύρο τους τοίχους.

Ακριβώς έτσι δημιουργήσες την ιδεολογία σου και τη θρησκεία σου.

ΕΣΤΙΑΤΟΠΙΟ COSTA RICA

Το εστιατόριο *Costarica* προσφέρει ξανά πλήρες μενού – φαγητού, επίσης ανακοινώνουμε ότι αναλαμβάνουμε μικρά parties 50 – 60 ατόμων με πλούσιο καλλιτεχνικό μπουφέ άνω των είκοσι εδωμάτων σε πολύ χαμηλές τιμές. Για τους καλοφωνήρηδες, κάθε Τρίτη και Παρασκευή Ελληνικό και ξένο Karaoke. Κάθε Πέμπτη bingo με μικρά ποσά με κυριότερο λόγο την ψυχαγωγία του πελάτη. Τέλος για τους φίλους του ποδοσφαίρου, μπορούν να παρακολουθήσουν όλους τους αγώνες Κυπριακούς και ξένους σε μεγάλες οθόνες και όλες τις ανέσεις.

ΕΛΕΝΑ ΣΚΟΡΔΕΛΗ: ΕΙΜΑΙ ΑΘΩΑ.

Αστυνομικές πηγές αναφέρουν ότι η Έλενα Σκορδέλη, παρά τις πιέσεις των ανακριτών, αρνείτε κάθε ανάμειξη στην δολοφονία, τονίζοντας συνεχώς ότι κάποιοι άλλοι έχουν στήσει πλεκτάνη εναντίον της με στόχο να την ενοχοποιήσουν, και ότι είναι εντελώς αθώα.

ΕΜΙΛ ΖΟΛΑ:

Γάλλος συγγραφέας. Ο κυριότερος εκπρόσωπος του νατουραλισμού. Γεννήθηκε το 1840 και από τα 18 και μετά έζησε στο Παρίσι. Σιγά-σιγά άρχισε να δημοσιεύει ποιήματα σε εφημερίδες και περιοδικά, ενώ τα πρώτα του βιβλία ήταν τα Παραμύθια στη Νινόν και η εξομολόγηση του Κλαύδιου. Παράλληλα δούλευε στον εκδοτικό οίκο Hachette τον οποίο εγκατέλειψε γρήγορα για να αφοσιωθεί στη λογοτεχνία. Ο Εμίλ

Ζολά είχε ενεργό συμμετοχή στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα της Γαλλίας. Αξίζει να σημειώσουμε, την περίφημη ανοικτή επιστολή Κατηγορώ με την οποία υπερασπιζόταν τον λοχαγό Ντρέιφους και για την οποία καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους. Η θεωρία του για το νατουραλισμό διατυπώνεται από τον ίδιο στο μυθιστορηματικό κύκλο Ρουγκόν-Μακάρ που περιγράφει την ιστορία μιάς οικογένειας για πέντε γενεές. Τα σημαντικότερα του κύκλου είναι η Νανά, Το αμάρτημα του αββά Μουρέ, Η κοιλιά του Παρισιού. Πέθανε το 1902 από αναθυμιάσεις μέσα στο διαμέρισμά του και την κηδεία του παρακολούθησε πλήθος κόσμου. Το έργο του Ζολά έχει μείνει ζωντανό, αγαπήθηκε από όλο τον κόσμο και έχει μεταφραστεί πολλές φορές.

Κατασκευασμένες κατηγορίες

Όταν η "Υπόθεση Ντρέιφους" συγκλόνησε τον κόσμο ιδιαίτερα τη Γαλλία στα τέλη του 20ου αιώνα, ο μεγάλος γάλλος συγγραφέας του 19ου αιώνα και θεμελιωτής του νατουραλισμού Εμίλ Ζολά πήρε θέση και συνέταξε το "Κατηγορώ" του, το οποίο έμεινε στην ιστορία ως μια υπέρτατη πολιτικοιστορική πράξη υπέρ της δικαιοσύνης. Τελικά ο Ζολά διώχθηκε, κλείστηκε στη φυλακή, αλλά έμεινε σαν σύμβολο της δικαιοσύνης το 1902.

Ο Εμίλ Ζολά κατηγορεί:

Κατηγορώ τον αντισυνταγματάρχη Πατύ ντε Κλαμ, γιατί υπήρξε ο σατανικός δράστης της δικαστικής

πλάνης...

Κατηγορώ τον στρατηγό Μερσιέ γιατί, το λιγότερο από πνευματική ανεπάρκεια, έγινε συνένοχος του μεγαλύτερου ανομήματος του αιώνα...

Κατηγορώ τον στρατηγό Μπιγιό, γιατί είχε στα χέρια του αναμφισβήτητες αποδείξεις της αθωότητας του Ντρέιφους και τις έπνιξε...

Κατηγορώ τον στρατηγό ντε Μπουαντέφρ και τον στρατηγό Γκονζ, γιατί υπήρξαν συνένοχοι του ίδιου εγκλήματος...

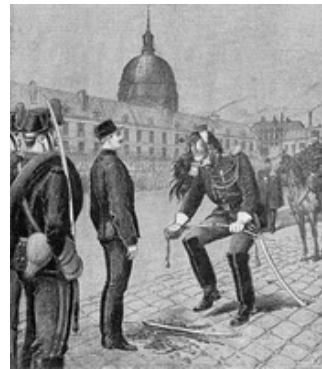
Κατηγορώ τον στρατηγό ντε Πελλιέ και τον ταγματάρχη Ραβαρί, γιατί έκαναν μια εγκληματική προανάκριση, με την πιο τερατώδη μεροληψία...

Κατηγορώ τους τρεις γραφολόγους Μπελόμ, Βαρινιάρ και Γουάρ, γιατί συντάζανε ψεύτικες εκθέσεις απατεώνων...

Κατηγορώ το υπουργείο Στρατιωτικών και το Επιτελείο, γιατί έκαναν στις εφημερίδες ιδιαίτερα στην «Αστραπή» και στην «Ηχώ των Παρισίων», μια βδελυρή και απαράδεκτη εκστρατεία για να παραπλανήσουν τη κοινή γνώμη...

Κατηγορώ, τέλος, το πρώτο Στρατοδικείο γιατί παραβίασε το δίκαιο...

Υπόθεση Ντρέιφους:

Ο Γάλλος λοχαγός του πυροβολικού Άλφρεντ Ντρέιφους το 1894 κατηγορήθηκε για προδοσία, όταν η Κρατική Υπηρεσία Πληροφοριών της Γαλλίας ανακάλυψε σε καλάθι των αχρήστων ένα ανυπόγραφο απόκομμα επιστολής, που αναφερόταν σε αποστολή μυστικών εγγράφων προς

τη Γερμανία και αφορούσαν την άμυνα της χώρας. Παρά το γεγονός ότι η κατηγορία βασίστηκε σε υποψίες, παρά τις αντιφατικές μαρτυρίες και την έλλειψη στοιχείων, παρα την ανακαλυψη του πραγματικού ενοχου, ο Ντρέιφους καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη και πλήρη απομόνωση στην εξορία και συγκεκριμένα στο Νησί του Διαβόλου. Πνευματικές προσωπικότητες και Γάλλοι διανοούμενοι τάχθηκαν σθεναρά υπέρ του Ντρέιφους, τη στιγμή που οι πολέμιοι του καταφέρθηκαν ακόμη και εναντίον των υποστηρικτών του κατηγορώντάς τους ως εχθρούς του έθνους. Ανάμεσα στους πρώτους ο μεγάλος Γάλλος συγγραφέας και ο κυριότερος εκπρόσωπος του νατουραλισμού, Εμίλ Ζολά...

ANGELIKA TAVERN: tel. 26945544, 99557493

ΙΔΑΝΙΚΟ ΓΙΑ ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΟΙΧΤΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ

ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ ΓΙΑ ΠΑΡΤΥΣ ΚΑΙ ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ -τηλ. 99557493

ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ

Σοφοί και απλοί άνθρωποι αφηγήθηκαν παραβολές, μύθους και ιστορίες σε άλλους ανθρώπους, που και αυτοί τα διηγήθηκαν σε άλλους κι εκείνοι τα έγραψαν. Με τη σειρά μου και εγώ τα γράφω για σένα αγαπητέ αναγνώστη, για να τα πείς σε άλλους, και να τα διαδώσεις έτσι όπως τα κατάλαβες.

Δάσκαλε που δίδασκες:

Η πατρίς είναι τιμιωτέρα, σεβαστωτέρα και αγιωτέρα και του πατρός και της μητρός και όλων των άλλων προγόνων.

Μόλις εξημέρωνε, σκότος εβασίλευε ακόμη εις τους δρόμους των Αθηνών

και ο Κρίτων βιαστικώς έσπευδε προς τας φυλακάς της πόλεως.

Τι κατεπίγειον είχε να κάμη εκεί τόσον ενωρίς ανήρ εκ των πλουσιωτάτων της πόλεως, ο Κρίτων; Ο μέγας διδάσκαλος του ο φιλόσοφος Σωκράτης εκρατείτο εκεί δέσμιος και έμελλε την επομένη να πεί το κώνειον. Πώς να ησυχάσει ο αφοσιωμένος εκείνος μαθητής; Τον ενάρητον Σωκράτη ηθέλησαν άνθρωποι κακοί να τον καταστρέψουν, τον κατηγορήσαν εις το δικαστήριον ότι οδηγεί τους νέους εις το κακόν, και οι δικασταί χωρίς να προσέξουν, χωρίς να εννοήσουν ότι τούτο ήτο συκοφαντία, τον είχαν καταδικάσει να πεί το κώνειον.

Όταν έφθασε ο Κρίτων εις τας φυλακάς, ο δεσμοφύλακας τον εισήγαγεν εις το δωμάτιον όπου εκρατείτο ο Σωκράτης. Ούτος εκοιμάτο υσήςως όπως οι ενάρητοι και οι αθώοι μόνον δύνανται να κοιμώνται και εις την παραμονήν ακόμη του θανάτου των. Ο σεβάσμιος γέρων εξεπλάγη πολύ όταν ανοίξας τους οφθαλμούς ειδεν παρα την κλίνην του εις τοιαύτην ώραν τον αγαπητόν του μαθητήν.

-Πως Κρίτων ήλθες σήμερα πριν εξημερώση; τον ερωτά.

-Διδάσκαλε, του απαντά εκείνος, έχω να σου ειπώ κάτι πολύ σοβαρόν, και επειδή ηξεύρω ότι τόσον εύκολα δεν θα παραδεχθείς την γνώμην μου, ήλθα ενωρίς δια να έχω καιρόν να σε πείσω. Εμάθαμεν ότι αύριον θα σου δώσουν να πής το κώνειον. Εμείς οι μαθηταί, σου έχωμεν ετοιμάσει τρόπο δια να φύγης από την φυλακήν, και με πλοίον να ηπάγης εις Θεσσαλίαν.

-Να φύγω αφού με εδίκασεν η πατρίς; Εάν κατά την στιγμή της φυγής μου φιλε Κρίτων, ήθελον παρουσιασθή ενώπιον μου η πατρίς και μου έλεγεν ότι με την φυγήν μου δεν αναγνωρίζω τους νόμους, εάν ακόμη μου έλεγε ότι επειδή κατά την γνώμην μου νομίζω ότι ηδικήθη, δια τούτο θέλω να παρακούσω, αλλά λησμονώ τι εδίδαξα εις όλην μου την ζωή, ότι δηλαδή δεν πρέπει τίς να πρρατη κακόν αντί κακού; Δεν γνωρίζεις Κρείτων, ότι είναι αδύνατον να υπάρξει πόλις και να ευτυχή, όταν οι νόμοι της δεν τηρώνται, και όταν αι αποφάσεις των δικαστηρίων της δεν εκτελώνται πιστώς; Οι νομοι της πατρίδος που με κατεδίκασον εις θάνατον ενόμισον ότι τούτον είναι δικαίον, πρέπει δε να υπακούσω, διοτι η πατρίς είναι τιμιωτέρα, σεβαστωτέρα και αγιωτέρα και του πατρός και της μητρός και όλων των άλλων προγόνων.

Εις τας αληθείας ταύτας ο Κρίτων ουδέν ηδυνήθη να αντείπη και ωμολόγησεν ότι πας έντιμος πολίτης οφείλει τυφλήν υπακοήν εις τους νόμους. Ο σεβάσμιος γέρων απέθανε μετά δύο ημέρας. Ότε έφερε το ποτήριον με το κώνειο εις τα χείλη του, Ο Κρίτων τον ηρώτησε εάν έχει καμμίαν παραγγελίαν τελευταία.

- Σου παραγγέλλω να είσαι ενάρητος, να αγαπάς την πατρίδα σου και να υπακούης άνευ προφάσεων εις τας

διαταγάς των νόμων. Ακολούθως έπαιε το κώνιο χωρίς να εκφράση παράπονο.

Η τιμή του καθενός. Μια φορά ήταν ένας λαθρέμπορος που τον κυνηγούσε η αστυνομία, είχε στενέψει πολύ ο κλοιός, έπρεπε να βρει κρυψώνα σίγουρη να κρύψει τα εμπορεύματα του.

Αφου σκέφτηκε καλά, πήγε σ ένα μοναστήρι που ο καλόγερος εκεί ήταν της πάσης γνωστό για το ακέραιο της τιμιότητας του και για την αγάπη μπουχέ για το Θεό. Τον παρακάλεσε να τον αφήσει να κρύβει εκεί το εμπόρευμα του, και αυτός για αντάλλαγμα θα έδινε δωρεάν στο μοναστήρι πέντε χιλιάδες λίρες. Ο μοναχός ως ήτο φυσικό αρνήθηκε, ο λαθρέμπορος ανέβασε το ποσό στις δέκα χιλιάδες, και ο μοναχός του είπε θυμωμένος να φύγει. Ο άλλος ανέβασε την προσφορά στις είκοσι χιλιάδες, αρπάζει ο μοναχός την μαγκούρα και άρχισε να τον κυνηγά, τότε η προσφορά ανέβηκε στις πενήντα χιλιάδες, και η συμφωνία έκλεισε. Ύστερα απ αυτό, ο λαθρέμπορος ρώτησε τον μοναχό γιατί τον κυνήγησε με την μαγκούρα αφού στο τέλος δέχτηκε, και ο καλόγερος του απάντησε, διότι είχε πλησιάσει την τιμή του, και ως γνωστόν, ο κάθε άνθρωπος έχει την δική του τιμή του.

(Ματθαίου κεφ. ε' στίχοι 38-42).

Έχετε ακούσει πως είπαν, αν ένας σου βγάλει το μάτι η το δόντι να ζητήσεις από τη δημόσια εξουσία να του βγάλουν μόνον ένα μάτι η δόντι. Εγώ όμως σας λέγω να μην αντισταθείτε καθόλου στον πονηρό (σ' αυτόν που επιτίθεται), αλλά όποιος σε

χτυπήσει στο δεξί σαγόνι, εσύ να του στρέψεις και το άλλο. Και σ' εκείνον που θέλει να σου πάρει δικαστικά το πουκάμισο, εσύ άφησε του και το πανωφόρι. Και όποιος σε αγγαρεύσει για ένα μίλι, εσύ πήγαινε μαζί του δυο. Να δίνεις σ' όποιον σου ζητεί και σ' εκείνον που ζητεί δανεικά να μην τ' αρνηθείς...

Κατά Λουκάν 14.26, παράφραση.

Εάν κανείς έρχεται σ' Εμέ και δεν μισεί τον πατέρα του και την μητέρα του, τη γυναίκα του, τα παιδιά του, τους αδελφούς και αδελφές, την δουλειά του, τον πολιτισμό και την θρησκεία της κοινωνίας των ανθρώπων,

ακόμη δε και την ζωή του, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου.

SAVVAS A.N. SAVVAS

Electrician LTD - tel.99950782

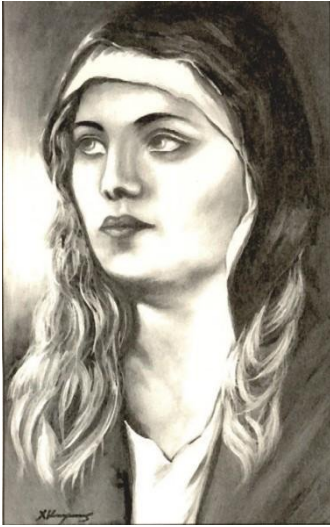
ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ & ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΛΟΓΙΚΕΣ

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΑΜΕΣΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ

Tel. 99950782

Στου Χαροκόπου τα στενά, το γνωστό τραγούδι του Ζαγοραίου. Ήταν μια νύχτα παγωμένη του Γενάρη του 1931, ένα σπίτι στην οδό Χαροκόπου ήταν σκοτεινό. Πίσω από τους τοίχους του διαπραττόταν ένας βιασμός. Ο Δημήτρης Αθανασόπουλος, βίαζε παρά φύσει τη σύζυγό του Φούλα. Εκείνη τη νύχτα ο Αθανασόπουλος ήταν σε έξαλλη κατάσταση. Κακοποίη-σε βάνουσα τη Φούλα, η οποία

κατόρθωσε να του ξεφύγει και να ζητήσει βοήθεια από τη μητέρα της. Ήταν η τελευταία φορά που θα επιδιόταν σε σεξουαλική πράξη. Την επομένη θα ήταν νεκρός.

Η συνέχεια: «Το έγκλημα της Φούλας και της Κάστρου του Χαροκόπου το 1931, δεν ήταν ένα συνηθισμένο έγκλημα. Είχε όλα εκείνα τα στοιχεία που τελικά το έκαναν τραγούδι όσο παράξενο και αν ακούγεται. Η ομορφιά της κόρης (Φούλα), το πάθος και η αγριότητα της μάνας (Κάστρου) και ο ιδιόμορφος χαρακτήρας του θύματος (Αθανασόπουλος), συνθέτουν μια τραγωδία χωρίς προηγούμενο που σημάδεψε την προπολεμική Ελλάδα. Οι πρωταγωνιστές δεν υπάρχουν πια. Το τραγούδι σχεδόν έπαψε να ακούγεται...»

Η Φούλα και η μητέρα της οδηγούνται στις φυλακές. Δεν θα μείνουν εκεί για περισσότερα από δέκα χρόνια. Ο Διευθυντής των φυλακών, ερωτεύεται τη Φούλα, την προστατεύει και κάνει τα πάντα για να περνάει καλά στη φυλακή. Με τον ίδιο τρόπο «βολεύεται» και η Κάστρου. Η Κατοχή και η πρώτη κυβέρνηση των κουίσιλιγκ (προδότες, δωσίλογοι), με πρωθυπουργό τον Τσολάκογλου, θα βγάλει με διάταγμά της από τις φυλακές τους βαρυποινίτες (υπουργός της Δικαιοσύνης ο Αντ. Λιβιεράτος) και στην περίπτωση αυτή μπήκαν στη λίστα κι η Φούλα μαζί με τη μάνα της, μολοντί είχαν θανατική καταδίκη. Σ' αυτό συνετέλεσε τα μέγιστα ο ερωτευμένος Διευθυντής των φυλακών, που ήταν και συγγενής του Τσολάκογλου.

-Η αποφυλάκιση, από την κυβέρνηση του Τσολάκογλου, όλων των καταδικασμένων και σε θάνατο ακόμη, κάνει πιο εξοργιστικό, εγκληματικό, αυτό που έγινε, δυο μήνες πρωύτερα (Απρίλης 1941) με την κυβέρνηση Τσουδερού, που όλα τα της διαφυγής τους προβλήματα τα ρύθμισαν και, πρώτα απ' όλα, το χρυσάφι και ξέχασαν ένα: τους κομμουνιστές, τους έγκλειστους δεσμώτες της Ακροναυπλίας, της Ανάφης... Κι όχι μόνο τους παράδωσαν με πρωτόκολλα και σφραγίδες, αλλά τους έδωσαν επίσης και όλα τα σχετικά ντοκουμέντα, καταλόγους και άλλα εμπιστευτικά, όπως είχε προστάξει η φασιστική μαφία της κυβέρνησης. Οι κομμουνιστές παραδόθηκαν στους δημίους τους-.

Μάνα και κόρη αποφυλακίζονται. Η Φούλα παντρεύεται όχι τον Διευθυντή των φυλακών, αλλά έναν συνταγματάρχη, τον Αγαπητό Κομήτη. Υπήρξε υποδειγματική σύζυγος και πέθανε το 1971 από καρδιά. Ένα χρόνο αργότερα πέθανε και ο σύντροφός της. Η Κάστρου υπέφερε πολύ στα τελευταία της, που τα πέρασε κατάκοιτη στο κρεβάτι, τρελάθηκε και πέθανε το

1956. Ο Μοσκιός είχε πεθάνει νωρίτερα, αφού είχε εισαχθεί στο Δρομοκαΐτειο. Η πνευματική του υγεία διαταράχθηκε ανεπανόρθωτα από το φόνο. Η Γιαννούλα Λάμπρου, μετά την αποφυλάκισή της, παντρεύτηκε και έκανε οικογένεια.

Το έγκλημα του Χαροκόπου ήταν τόσο ειδηχθές και απεχθές, που ειπώθηκαν και γράφτηκαν πολλά. Έγινε ακόμη και τραγούδι, σε στίχους του Γιακουμή Μοντανάρη και μουσική του Μάρκου Βαμβακάρη. Ο Κώστας Φέρρης αφηγείται χαρακτηριστικά:

«Το "Τραγούδι του Αθανασόπουλου" του Γιακουμή Μοντανάρη, έχει το μεγαλύτερο ρεκόρ πωλήσεων για πάντα, "κατ' αναλογίαν". Πούλησε δηλαδή περισσότερους δίσκους, απ' όσα γραμμόφωνα υπήρχαν τότε στην Ελλάδα για να το παίξουν. Λέγεται πως όλοι οι γαμπροί που είχαν κακές πεθερές, έστηναν γλέντι, και στο τέλος "σπάγανε το δίσκο" στα πόδια της πεθεράς! Λένε επίσης πως απ' αυτό προέρχεται και η φράση "θα σπάσω πλάκα".»

Το Τραγούδι του Αθανασόπουλου:

Στου Χαροκόπου τα στενά, μια μικροπαντρεμένη Εσκότωση τον άντρα της βρε η δαιμονισμένη. Στον ύπνο που κοιμότανε, μάνα και θυγατέρα, Εβάλανε τον ανηψιό και τούριξε τη σφαίρα.

Κι η Φούλα τότε φώναξε: «Μάνα μου, πως σπαράζει Κι η μάνα της της απαντά: «Πνίχτε τον!» Και διατάζει! - Βάλτε φωτιά και κάψτε τον, και κάντε τον κομμάτια, κι εμπρός να τον πετάξουμε, να μη μας δούμε μάτια.» Τότε τον πήραν σέρνοντας, στη σκάφη τον πετάνε, Φωτιά του βάζουν να καεί. Στέκονται, τον κοιτάνε. Πω, πω! Καπνός και μυρουδιά, σβήστε τον, θα πιαστούμε.

Κομμάτια να τον κάνουμε, έτσι θα σκεπαστούμε! Με μια καρδιά μαρμάρινη, τον έκανε κομμάτια, Με τέχνη και υπομονή ανύποπτα δεμάτια.

Και νύχτα τα πετάξανε στο ρέμα, να τα πάρει, Μ' αυτά στην άκρη στάθηκαν, Θεού 'τανε η χάρη. Για να πιαστούν οι αίτιοι, πραγματικοί φονιάδες, Κι όχι ο γιατρός, ο φίλος του, κι οι δύο φιλενάδες. Ένας διαβάτης που περνά, περιεργα κοιτάζει. Τι νάναι αυτά τα δέματα; Κακό στο νου του βάζει.

Του αστυνόμου μίλησε. Στο ρέμα πάνε πάλι.

Τα δέματα ανοίξανε, βλέπουν κορμί, κεφάλι.

Ανατριχιάζουν κι έφριξαν, σαν είδανε ανθρώπου

Κορμί, κεφάλι, δέματα να είναι τέτοιου τρόπου.

Κι η αστυνομία άρχισε, οι κύριοι Κουτουμάρης,

Λεονταρίνης και λοιποί, που πρώτος είναι ο Άρης

Που έριξε όλο το φως στην εγκληματική,

Και τους τσακώσαν όλους τους κι είναι στη φυλακή.

Βρε Φούλα, δεν εσκέφητες, δεν πόνεσε η καρδιά σου

Τον άντρα σου, τα νειάτα σου, τα άμοιρα παιδιά σου

Βρε Φούλα πως εβάσταξες, και πως βαστάς ακόμα

Εσύ νάσαι στη φυλακή κι ο άντρας σου στο χώμα

Και συ, κακούργα πεθερά, τους πήρες στο λαιμό σου

Την κόρη σου, τον ανηψιό, τη δούλα, το γαμπρό σου.

Καϊμένη Αθανασόπουλε, τι σούμελλε να πάθεις,

Από κακούργα πεθερά τα νειάτα σου να χάσεις.

Σαν τόμαθε η μανούλα του, κλίνουν τα γόνάτα της,

Και πέφτει κάτω αναίσθητη μες στην αυλόπορτά της.

Ωσάν το ψάρι σπαρταρά και σασιτισμένη κράζει:

- Τον γιό μου εσκοτώσανε! Πω! Πω! Κι αναστενάζει.

Φωνή, αντάρα, κλάματα, δάκρυα σαν ποτάμι

Εγέμισαν τα στήθη της και τρέμει σαν καλάμι.

Μάνα, γλυκειά μανούλα μου, πάψε τα δάκρυά σου,

Και πάρε τα παιδάκια μου μέσα στην αγκαλιά σου.

Αυτά θα έχεις πια παιδιά. Μένα λησμονήσε με.

Κάνε σταυρό στην Παναγιά. Μάνα! Συγχώρεσέ με!

**Ο Μέγας Αλέξανδρος και η αδελφή του η Γοργόνα.
Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος, ζει και βασιλεύει,
και τον κόσμο κυριεύει !**

Στους περαζόμενους καιρούς, που οι Έλληνες ορίζαν, όταν ο βασιλιάς Αλέξανδρος, εκυρίευσε τον κόσμο, εκάλεσε τους δημογέροντες κι ερώτησε :
- Πώς να ζήσω πολλά

χρόνια, να είμαι πάντα νέος ; Έχω τόσα πολλά ακόμα να κάμνω σ' αυτόν τον Πάνω Κόσμο !

- Υπάρχει ο τρόπος, αλλά είναι δυσκολότατος, του λένουν αυτοί.

- Και ποιός είναι αυτός ο τρόπος ; Θέλω να τον ξεύρω.

- Είναι να πάγεις, να φέρεις και να πιεις το Αθάνατο Νερό.

- Και πού εμπορώ να βρω αυτό το Αθάνατο Νερό, να το πιώ ;

- Στην Άκρη του Κόσμου, πέρα απ' τα Δυό Βουνά, που διαρκώς ανοιγοκλείνουν, τόσο γρήγορα πού ο ταχύτερος σταυραετός δεν προφθάνει να περάσει. Πολλά από τα καλύτερα βασιλόπαιδα προσεπάθησαν να περάσουν να φθάσουν στ' Αθάνατο αυτό Νερό. Κανένα δεν το κατάφερε. Τα έφαγαν τα Δυό Βουνά. Την ζωή τους, που την ήθελαν αιωνία, την έχασαν γιά πάντα. Αλλά, και να καταφέρεις και περάσεις, πολυχρονεμένη μας βασιλιά, αυτά τα τρομερά τα Δυό Βουνά, και άλλος κίνδυνος σε περνάει. Μπρός σου, θα βρεις τον Μεγάλο Δράκο, φύλακα της πηγής με το Αθάνατο Νερό. Έχει εκατό μάτια ολόγυρα στο κεφάλι του, και μέρα νύχτα, ποτέ δεν κοιμάται. Όταν κλείνει τα πενήντα τα μισά του τα μάτια, τα άλλα του τα πενήντα μένουν ανοιχτά να παραμονεύουν. Πρέπει να τον σκοτώσεις γιά να πάρεις το Αθάνατο Νερό. Έως τώρα κανείς δεν το κατόρθωσε...

Όταν τα ήκουσε ο Αλέξανδρος, προσέταξε να σελώσουν το αγαπημένο του το άλογο, τον Βουκέφαλο, από όλα καλύτερο και γληγορότερο, πιά γληγορο ακόμα κι από τον σταυραετό, ή κι από την αστραπή. Πείρε το τετραπίθαμό σπαθί, το τρεις οργυές κοντάρι.

Και έφιππος λοιπόν, δρόμο πέρνει δρόμο αφήνει, και φθάνει στην Άκρη του Κόσμου, και που συνδυό δεν περπατούν, συντρείς δεν κουβεντιάζουν, στα Δυό Βουνά που του 'παν οι δημογέροντες. Στέκεται ο Αλέξανδρος, τα βλέπει που αδιάκοπα, σαν να μασούν ανοιγοκλείνουν, και τόσο γρήγορα που μήτε γεράκι δεν πορεί να περάσει χωρίς να τ' αρπάξουν.

Ο Αλέξανδρος όμως, το γενναίο παλληκάρι, δεν εφοβήθηκε. Δίνει μια καμτζικιά του Βουκεφάλου του, και σαν την αστραπήν επέρασαν, χωρίς να τους φάγουν τα δυό Βουνά κι εβγήκαν ζωντανοί. Μόνο, τρεις τρίχες της ουράς του αλόγου επιάσθηκαν...

Ο λεβέντης βασιλιάς αντίκρησε τον φοβερόν δράκοντα με τα εκατό μάτια, τα μισά με κλειστα τα βλέφαρα. Τραβάει το τετραπίθαμο σπαθί, ορμίζει και τον σκοτώνει, πριν ακόμα καταλάβει ο δράκος τι του γινόταναι, και έπεσε

νεκρός στον τόπο.

Και έτσι έφθασε στην πηγή με τ' Αθάνατο Νερό ο Αλέξανδρος... Εγέμισε το χρυσό του το παγούρι, επότισε το άλογο του, και το καλό το παλληκάρι πήρε άλλο μονοπάτι, τον δρόμο της επιστροφής. Στον γυρισμό τα δυό Βουνά ήτον ανοιχτά και γιά πάντα πιά ακίνητα. Όταν έφθασε στο παλάτι του ο Αλέξανδρος εξέχασε να πει στην αδελφή του τι είχε στο χρυσό παγούρι. Και να που μιά μέρα η αδελφή του πέρνει το χρυσό παγούρι, να το καθαρήσει και να το γυαλίσει και χύνει το Αθάνατο Νερό στο περιβόλι ... Το Αθάνατο Νερό επότισε μιαν αγριοκρομμυδιά που, από τότε, ποτέ δεν εμαράθηκε. Όταν έμαθε η βασιλοπούλα τι ζημιά και τι κακό έκανε, απελπίσθηκε, κι έμνη απαρηγόρητη.

- Θεέ μου! λέγει, πως να πιστεύσω που μια μέρα θα πεθάνει και ο αγαπημένος μου ο αδελφός, και που εγώ θα φταίω; Με πρέπει όταν πεθάνει ο Αλέξανδρος, να μπορέσω να τον ξαναφέρω στο φως του Επάνω Κόσμου. Και από τότε, η αδελφή του βασιλιά έγινε ψάρι από τον ομφαλό ως τα πόδια της. Έπεσε γυναικόψαρο στην θάλασσα και εκεί ζει από τότε ως σήμερα. Είναι η Γοργόνα. Την πανσέλλινο, στα πλοία της ανατολής, της δύσης τα καράβια, την βλέπουνε και την ακούν, οι ναύτες και ψαράδες ! Η Γοργόνα η βασιλοπούλα διαρκώς γοργογυρίζει όλες τες αρμυρές θάλασσες. Και όταν συναντήσει καράβι, πάγει κοντά του, και του ρωτά με την γλυκειά της την φωνή, σαν να τραγουδάει :

Εσύ με τά λευκα πανιά, πελαγίσιο ταξιδιώτη,
γιά λέγε με, να σε χαρώ, αν ζει ο αδελφός μου.
Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος ;

Αλίμονο στον караβοκύρη, στον ναύκληρο, στους ναύτες, άμα πει κανείς που απέθανε ο βασιλιάς Αλέξανδρος. Τότε η Γοργόνα, από μεγάλη θλίψη και τρομερή οργή, αναταράζει τα ύδατα, σηκώνει τα κύματα ως τα σύννεφα, φυσάει σαν θρακιάς, ξεσχίζει τα πανιά, σπάει τα κουπιά. Γεμίζει η θάλασσα παλληκάρια, και σε φοβερή τρικυμία βουλιάζει και χάνεται το πλοίο...

Εάν όμως ο караβοκύρης ξεύρει τι πρέπει να πει γιά να σωθούν όλοι τους, απαντήσει στην ωραία Γοργόνα :

Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος, ζει και βασιλεύει,
και τον κόσμο κυριεύει !

Τότε, η ωραία Γοργόνα χαίρεται, λύνει την κόμη της, απλώνει τα χέρια της σαν αγκαλιά και προστατεύει το πλοίο, κάμνει την θάλασσα γάλα και σαν αμέτρητο χαμόγελο τα κύματα. Ο караβοκύρης και οι ναύτες ακούουν τότε την Γοργόνα, να τραγουδάει έτσι που φεύγει:

Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος, ζει ο αδελφός μου,
ζει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει!

agioli tavern

Καρβουνομεζέδες
Κυπριακές σπεσιαλιτέ & μεζέ
φρέσκο ψάρι, μπάρ

Γάρτοι των Βασιλείων (Απόλυτοι από Ξενοδοχείο VENUS)
Τηλ: 26 939061

ΑΡΘΡΑ

ΣΠΕ Χλώρακας. Λέγουν οι άνθρωποι που είναι από μόνοι τους διαπιστευμένοι, ή αυτόκλητα διορισμένοι, ή ακόμη χειρότερα, αυτοί που διοικούν παίρνοντας τις αποφάσεις και που διατάσσουν το ύψος των τόκων για τα δάνεια που παίρνει ο φτωχός κοσμάκης από την ΣΠΕ στην ώρα της δυσκολίας του, λέγουν ότι η ΣΠΕ Χλώρακας έχει μεγάλα κέρδη, και είναι τούτο δείγμα, ότι η εταιρεία ευημερεί. Το λενε με καμάρι, ότι με την καλή τους διοίκηση το επέτυχαν. Ότι είναι οι εκ των αιτίων ως προς τούτο, δεν θα διαφωνήσω, παρά θα συμφωνήσω. Σε αυτό που διαφωνώ και επιμένω, είναι ότι η ΣΠΕ έχει δημιουργηθεί με μόχθο από τους προγόνους μας με μοναδικό σκοπό την εξυπηρέτηση του φτωχού εργαζόμενου στις δύσκολες στιγμές, ώστε να μην τους εκμεταλλεύονται οι Τοκογλύφοι. Διότι είναι από πάντα ένα φαινόμενο, αυτό της απληστίας που κυριαρχεί στον άνθρωπο, που ως ιδιώτης ή ως εταιρεία ή ως τράπεζα, θέλει να απομυζεί τον ιδρώτα των φτωχών όταν αυτοί τους χρειάζονται, όταν δανειζονται από αυτούς. Θα έπρεπε αυτή η τράπεζα να συνεχίσει να εργάζεται στα πλαίσια ως ορίζει το καταστατικό της, και να μην επιδιώκει να μεγαλουργήσει εις κέρδη, διότι όλοι ξέρουμε, ότι όλες οι τράπεζες, έχουν τεράστια κέρδη με μοναδικό τρόπο απόκτησης αυτών, την επιβολή τόκων στα κεφάλαια που δανειζουν. Πρέπει να ξέρουν ότι με τα ψηλά επιτόκια ειδικά στις δύσκολες εποχές της οικονομικής κρίσης που διερχόμαστε, πολλούς πελάτες θα βρουν, διότι στην μεγάλη ανάγκη ο κάθε φτωχός άνθρωπος, αναγκάζεται να δέχεται όλους τους δανειστικούς ορούς που θα του επιβάλουν. Είναι γενικά παραδεκτό, ότι όποιος δανειζεται, ώσπου να εξοφλήσει, πληρώνει το ολιγότερον, τα διπλά. Αν ακόμα καθυστερήσει, αυτό το ποσό πολλές φορές τριπλασιάζεται, και βάλε, ώσπου του αρπάζουν με νόμιμο τρόπο την περιουσία, και τον αφήνουν άκληρο. Είναι γι αυτό τον λόγο που κάποτε έστω και σπάνια ορισμένοι αρχηγοί κρατών αναγκάζονται δια νόμου να ξεγράψουν χρέη, ώστε να μην πτωχεύει ένα έθνος. Πρέπει γι αυτούς τους λόγους η ΣΠΕ Χλώρακας να παύσει να έχει υπερκέρδη, πρέπει να σταματήσει να χρεώνει τόκους περισσότερους από τις ιδιωτικές τράπεζες, πρέπει τέλος η ΣΠΕ Χλώρακας να έχει πρώτιστο στόχο την διευκόλυνση του φτωχού κόσμου, και όχι των πλούσιων, ή των ημέτερων. Με όλα όσα βγαίνουν προς τα έξω, η ΣΠΕ Χλώρακας, έχει χάσει πιστεύω τον πρωταρχικό στόχο της και σκοπό για τον οποίο έχει δημιουργηθεί, δηλαδή την στήριξη του φτωχού, του εργαζομένου, του βιοπαλαιστή και του αγρότη ενάντια στους όσους θέλουν υπερκέρδη (τοκογλυφία). Δείχνει να έχει καταντήσει σαν άλλες ιδιωτικές τράπεζες, δείχνει να τις έχει ξεπεράσει, αφού τα επιτόκια ως λέγεται, είναι ακριβότερα παρά των άλλων τραπεζών.

Η βλακεία των Ελλήνων, άρθρο. Υπάρχουν χώρες πλούσιες, χώρες φτωχές, και άλλες φτωχότερες. Υπάρχουν ακόμα και χώρες που επτώχευσαν, που επείνασαν ή που κατεστράφησαν. Είδαν τα μάτια μου πολλές, όπου σ αυτές ο κόσμος πέθαινε από πείνα και ασπία, όπου τον κοσμο τον εκμεταλλεύονταν οι κάθε λογής απατεώνες όντας ισχυρότεροι από αυτούς, είδα ακόμα δημοκρατικές κυβερνήσεις να φτιάχνουν νόμους στα μέτρα τα δικά τους ώστε να μπορούν να διοικούν κατά το δοκούν. Δεν θα περιγράψω την τελική κατάντια τους, θέλω απλά να τονίσω ότι μόνη αιτία για όλα τα δεινά στη γη δεν είναι παρά μόνο οι ίδιοι οι άνθρωποι, που τους κατασκεύασε εν τη σοφία του ο Θεός ώστε να αυτοκαταστρέφονται, να μην υπερπληθύνονται, ώστε να εκλείπει ο κίνδυνος μην και δεν τους χωρεί η γη.

Όταν ήμουν νέος είχα μπαρκάρει στα καράβια και είχα ταξιδεύσει σχεδόν σε όλο τον κοσμο. Είδα τα παράξενα, είδα τα κακά, είδα και τα ωραία. Πέρασα από πολλές χώρες, αφρικάνικες αλλά και λευκές, όπως κίτρινες, καθώς και μελαψές. Υπήρχαν χώρες που πεινούσαν γιατί ήσαν ξερές και έρημες, άλλες γιατί καταστράφηκαν από πολέμους, και άλλες γιατί τον πλούτο των χωρών τον εκμεταλλεύονταν εις βάρος των λαών ορισμένοι άνθρωποι εκ μέρους άλλων ισχυρών χωρών. Το να αναγκάζουν ένα λαό στην εξαθλίωση οι ισχυροί δια της βίας είναι ένα, είναι άλλο δε, ένας λαός να εξαθλιώνεται με μόνη αιτία την πολλή του εξυπνάδα. Σε αυτό μου το άρθρο θέλω να τονίσω την βλακεία που δέρνει τον άνθρωπο σ όλα τα μήκη και πλάτη όλου του κόσμου, αλλά περισσότερο θέλω να ασχοληθώ με την περισσή εξυπνοβλακεία των Ελλήνων που κατάντησαν την Ελλάδα να σέρνεται στην άμοιρη της μοίρα. Εδώ και αιώνες αυτή η υπέρμετρη εξυπνάδα που «δυστυχώς» είναι παραδεκτή ότι υπάρχει στους Έλληνες, σε αυτούς που κυβερνούν, αλλά και σε ολόκληρο το λαό, καταντά σε άκρον άωτο, ώστε κάποιος να διερωτάται μην και αυτή η περισσή εξυπνάδα, είναι περισσή βλακεία. Κυβέρνησαν την χώρα τα τελευταία χρόνια της νεότερης ιστορίας τόσοι πολλοί άνθρωποι, αμέτρητοι. Οι περισσότεροι δικτατορικά, και οι λιγότεροι αντιδημοκρατικά. Κατάφεραν να έχουν πάντα τον λαό φανατισμένο και χωρισμένο κατά ομάδες, χρησιμοποιώντας τον κατά το δοκούν όποτε αυτοί αποφάσιζαν να συνωμοτήσουν εις βάρος της κρατούσης κυβέρνησης, ώστε να την ανατρέψουν δημοκρατικά ή με λαϊκή επανάσταση και να κυβερνήσουν αυτοί. Πέρασαν χρόνια πολλά, δεκαετίες και αιώνες, αυτό συνέβαινε, φτάσαμε στην μετά χουντική περίοδο του Παπαδόπουλου και του Ιωαννίδη, όπου λόγο αυτών των λαθών κατελήφθη η μισή Κύπρος από τους Τούρκους, οπότε και αφέθη ο λαός να έχει την εντολή ώστε να εκλέγει τις κυβερνήσεις του. Με τον φόβο των Τούρκων ίσως, δεν επεχειρήθη να ξανακαταλυθεί η Δημοκρατία δια της βίας, κετελήθει όμως δια της εξυπνοβλακείας. Τα δυο μεγάλα κόμματα που από τότες κυβερνούν, βρήκαν τρόπο πώς να εξουσιάζουν δια παντός την Ελλάδα. Οι εξυπνότεροι των μεγάλων φαμιλιών μπήκαν μπροστάρηδες, μάζεψαν στον περίγυρο τους "έξυπνα" μυαλά, τα εξαγόρασαν, και κατέστρωσαν σχέδιο πώς να έχουν υποχείριο όλον τον Ελληνικό λαό. Στην αρχή δια του φανατισμού, όταν δε αυτός εξέλειπε, χρησιμοποίησαν τον ευκολότερο όλων των τρόπων, αυτόν της μίζας. Δια της μίζας δόρισαν δικούς τους ανθρώπους, που πολλοί απ αυτούς ήσαν ανίκανοι. Έκαναν οπαδούς δια του συμφέροντος και δια της διαπλοκής, απέκτησαν υποστηρικτές, υποτελείς και αυλοκόλακες. Η κρατική μηχανή μεγάλωσε εις πληθυσμό αφού η κάθε κυβέρνηση την κάθε φορά διόριζε και άλλους ως προς άγρα ψήφων, ο προϋπολογισμός για την πληρωμή των μεγάλων, η αναξιοκρατία κυριαρχούσε, η παραγωγή μειώνετο, και η διαφθορά εμπεδώνετο. Σιγά αλλά σταθερά τα έσοδα λιγόστευαν, ενώ τα έξοδα μεγάλωναν. Σε κάθε οικονομική δυσκολία η χώρα κατήρχετο εις δανεισμό, κατήντησαν όλον τον λαό αλλά και τους απογόνους του, να γίνουν δέσμιοι χρεώστες των άλλων χωρών. Ξέπεσαν στο σημείο της πτώχευσης, οπότε οι δανειστές, μην και χάσουν τους δουλοπάροικους που κατασκεύασαν, έτρεξαν αμέσως να στηρίξουν την χώρα από την πτώχευση. Να την αναστηλώσουν δίνοντας της και άλλα δανεικά, χρήματα όμως με τόκο, χρήματα τόσα, ώστε γι αυτά όλη η Ελλάδα στους επόμενους αιώνες τους άπαντες να εργάζεται σκληρά και να διαβίει φτωχικά, ώστε να αποπληρώνει τις μεγάλες δώσεις στις μεγάλες χώρες που έδωσαν αυτά τα μεγάλα δάνεια στην μεγάλη Ελλάδα...

1974, πραξικόπημα. Στον εμφύλιο που ξέσπασε μετά το πραξικόπημα από την Χούντα των Αθηνών εναντίον της νόμιμης Κυβέρνησης της Κύπρου, σκοτώνονται από τους πραξικοπηματίες οι Ανδρέας Έλληνας, Θεόδωρος Πέτρου, Δημήτρης Ζηνιέρης και ο Χαράλαμπος Κυρίλλου.

1974, εισβολή. Σκοτώνεται επίσης από τους Τούρκους εν ώρα μάχης στον πόλεμο εναντίον των Τούρκων, ο Χριστόδουλος Πολυδώρου, ενώ εν αποστολή συλλαμβάνεται ο Λεωνίδας Θεοχάρους ο οποίος αγνοείται μέχρι σήμερα.

Κώστας Παπακώστας, υπουργός Άμυνας: Με τη ευχή πως σύντομα θα πετύχουμε τη δικαίωση των αγώνων του λαού μας, αποτινύμε τον οφειλόμενο φόρο τιμής στους πεσόντες του πραξικοπήματος και της εισβολής της κοινότητας της Χλώρακας.

Εθνικό μνημόσυνο πεσόντων το 1974.

Ύστερα από τριάντα έξη χρόνια μετά το μαύρο καλοκαίρι του '74 όπου οι μνήμες του πραξικοπήματος παραμένουν ζωντανές και θα παραμένουν

ζωντανές όσο η κατοχή και η διαίρεση επικρατούν στο νησί μας, τελέστηκε στον Ιερό Ναό Παναγίας Χρυσοαιματούσης στη Χλώρακα, το μνημόσυνο των πεσόντων κατοίκων της κοινότητας κατά το πραξικόπημα της Χούντας και την εισβολή των Τούρκων. Το μνημοσυνο διοργανώθηκε και τελέστηκε από την Πολιτιστική επιτροπή του Κοινοτικού Συμβουλίου Χλώρακας, ως προς απόδοση τιμής στους ήρωες, και στο οποίο παρευρέθη και emίλησε ο υπουργος Αμυνας κ. Παπακώστας, ο οποίος τονισε οτι στο κάλεσμα για προάσπιση της δημοκρατίας ο λαός της Πάφου έδωσε μαζικά το παρών του, και εξ αυτών, οι Ανδρέας Έλληνας, Θεόδωρος Πέτρου, Χαράλαμπος Κυρίλλου και Δημήτρης Ζηνιέρης, συντασσόμενοι με τις νόμιμες δυνάμεις του κράτους ενάντια σε αυτούς που εργάζονταν για την κατάλυση της δημοκρατίας, δολοφονήθηκαν από πραξικοπηματίες ή Χουντικούς εξ Ελλάδος. Αυτοι και οι άλλοι επίσης που έπεσαν μαχόμενοι υπέρ πίστεως, ή που θεωρούνται αγνοούμενοι κατά την διάρκεια εντεταλμένης αποστολής εναντίον των Τούρκων, όπως οι ήρωες Χριστόδουλος Πολυδώρου και ο Λεωνίδας Θεοχάρους, μειναν εσαεί στο πανθεο των ηρωων.

Ο Λεωνίδας Θεοχάρους

ανταποκρινόμενος με γενναιότητα και αυτοθυσία στο κάλεσμα της πατρίδας κατά το πόλεμο ενάντια στους Τούρκους εισβολείς το '74, έλαβε μέρος σε μάχες, αλλά τα ίχνη χάθηκαν στη περιοχή της Μιάς Μηλιάς και έκτοτε αγνοείται. Ήταν κληρωτός και υπηρετούσε στο 121^ο τάγμα Πεζικού

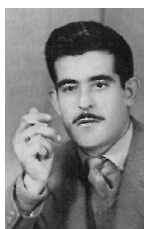
στην Κερύνεια. Μόλις άρχισε η εισβολή των Τούρκων, σκοτώνεται ο διοικητής του τάγματος, και οι στρατιώτες μεταφέρονται σε πρόχειρο στρατόπεδο στη Λευκωσία όπου και ανασυντάσσονται. Στις 14 Αυγουστου όταν αρχισε η δευτερη εισβολη των Τουρκων, το ταγμα του ελαβε διαταγη να μεταβει στον Κουτσοβεντη της Κερυνειας. Εκεί, παρα το Παλαίκυθρον στις 15/8/1974, κατά τη διάρκεια μάχης, συλλαμβάνεται και έκτοτε αγνοείται η τύχη του. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι είδαν τον Λεωνίδα να οδηγείται σε πλοίο που έφευγε από την Κερύνεια προς την Τουρκία. Σήμερα κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα αν είναι ζωντανός ή νεκρός. Κανείς δεν

ξέρει αν ο Λεωνίδας θα επιστρέψει πίσω στους δικούς του.... Η κοινότητα της Χλώρακας θέλοντας να τον τιμήσει, δημιούργησε το πάρκο του αγνοούμενου Λεωνίδα Θεοχάρους, όπου σε αυτό τοποθετήθει στήλη, και αναμένεται να τοποθετηθεί πλάκα, και να γίνουν εγκαίνια. Το πάρκο ευρίσκεται στην λεωφόρο Ελευθερίας, στην είσοδο της κοινότητας.

Ο Χριστόδουλος Πολυδώρου επρεπε να απολυθει από τις ταξεις της Εθνικης φρουρας όπου υπηρετουσε, στις 22/7/1974. Αντι αυτου, το ταγμα όπου υπηρετουσε στην Χαλευκα, λαμβανει διαταγη να μεταβει στο Τζιάος της Αμμοχωστου για να αντιμετωπισουν τους εισβολεις. Στη διαρκεια αυτων των μαχων, ο Χριστο-δουλος δεχεται βολι

από ελευθερο σκοπεφτη, και σκοτωνεται. Ταφηκε στη Λακαταμια, αλλα αργοτερα με την μεθοδο του DNA, πιστοποιουνται τα οσα του, και θαβεται στην Χλωρακα με τιμες ηρωα.

Δημήτρης Ζηνιέρης. Ήταν αγωνιστής του 1955 και διατέλεσε κρατούμενος στα κρατητήρια της Κοκκινότρεμιθιάς. Μετά το ξέσπασμα του πραξικοπήματος, επιβίβασθη με άλλους σε λεωφορείο για να μεταβούν στη Λευκωσία, ώστε να προασπιστούν την Δημοκρατία και το προεδρικό μέγαρο. Στην διαδρομή αυτή, και παρά την περιοχή Κολοσσίου, πέφτουν σε ενέδρα των Χουντικών, όπου και χάνει τη ζωή του.

Πάμπος Φ. Κυρίλλου. Υπηρετούσε στο Εφεδρικό σώμα ως αστυνομικός. Συνόδευσε τον Μακάριο στην διαφυγή του στην Πάφο ύστερα από την εκδήλωση του πραξικοπήματος, και κατά την επιστροφή του στην μονάδα του, περνώντας από το Ακρωτήρι Λεμεσού, συνελήφθηκε, βασανίστηκε, και εκτελέστηκε εν ψυχρώ. Τάφηκε στο κοιμητήριο του Αγίου Νικολάου στη Λεμεσό.

Θεόδωρος Πέτρου. Υπηρετούσε στην Εθνική φρουρά, και ήταν με άδεια όταν εκδηλώθηκε το πραξικόπημα. Μετέβει αμέσως στη μονάδα του για να ενταχθεί στις κυβερνητικές ομάδες ώστε να προασπιστεί την Δημοκρατία. Κατά την μετάβαση του μαζί με άλλους συναδέλφους στρατιώτες πάνω σε φορτηγό προς τον Αστυνομικό σταθμό Πάφου, εδέχθησαν κατά λάθος πυρά από ημέτερες δυνάμεις, και έχασε την ζωή του.

Ανδρέας Έλληνας. Λίγους μήνες πριν το πραξικόπημα μετέβει για να εγκατασταθεί οικογενει-ακώς στη Λεμεσό, διότι είχε προσλη-φτεί στο Εφεδρικό σώμα, και διορίστη-κε εκεί. Κατά την επιστροφή του, σκο-τώθηκε σε ενέδρα από την ΕΟΚΑ Β. Ήταν από τα πρώτα θύματα εκείνου του μαύρου

καλοκαιριού του 1974.

(Πληροφορίες από το βιβλίο του Χρίστου Μαυρέση, «ΧΛΩΡΑΚΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ»

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΧΛΩΡΑΚΑΣ 1
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η σχολική εφορία Χλώρακας προκηρύσσει 1 θέση καθαρίστριας για το δημοτικό σχολείο Αγίου Νικολάου (Α' δημοτικό). Τελευταία ημέρα υποβολής αιτήσεων 31^η Ιουλίου 2010. Αιτήσεις και λεπτομέρειες για τους όρους πρόσληψης μπορείτε να ζητήσετε από το κοινοτικό Συμβούλιο Χλώρακας από τη Δευτέρα 6 Ιουλίου 2010.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΧΛΩΡΑΚΑΣ 2
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Από το Κοινοτικό Συμβούλιο Χλώρακας ζητούνται προσφορές από εγγεγραμμένους εργολήπτες τεχνικών έργων Δ' τάξης ή και ανώτερης για την εργασία επανόρθωσης ζημιών και κατασκευή πεζοδρομίων σε δρόμους της Κοινότητας Χλώρακας .

2. Οι προσφορές πρέπει να είναι σφραγισμένες και να υποβληθούν στο Κιβώτιο Προσφορών του Κοινοτικού Συμβουλίου Χλώρακας

3. Σύντομη περιγραφή αντικειμένου Διαγωνισμού :
Όνομα Αναθέτουσας Αρχής: ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Τίτλος: ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ ΖΗΜΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΩΝ ΣΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Μοναδικός Αριθμός Διαγωνισμού: ΚΣΧ/26(5)-2010

Μηχανισμός Αξιολόγησης: Χαμηλότερη Τιμή

Τύπος Σύμβασης: Έργα

Διαδικασία: Ανοιχτή διαδικασία

Ο διαγωνισμός αφορά: Δημόσια Σύμβαση

Συμπεριλαμβάνονται η-Κατάλογοι: Όχι

Κωδικός CPV : 45233123-Κατασκευαστικές εργασίες για δευτερεύουσες οδούς

Πραγματοποίηση η-Δημοπρασιών: Όχι

Κωδικός NUTS: CY000

Εκτιμώμενη Αξία (€): 110.000,00

Πάνω ή Κάτω από το Όριο: Κάτω

Προθεσμία παραλαβής των Προσφορών ή των Αιτήσεων Συμμετοχής: 16/07/2010 10:00 π.μ.

Αίτημα για Διευκρινίσεις (από-έως) : 22/06/2010 12:39 - 02/07/2010 10:00

Ημερομηνία Αποσφράγισης Προσφορών: 16/07/2010 10:30

Μιας φάσης υποβολή ή δυο φάσεων υποβολή: Μια Φάση

Αξιολόγηση πολλαπλών προμηθειών: Όχι

Ανάθεση σύμβασης σε Τμήματα: Όχι

Επιδότηση Ευρωπαϊκής Ένωσης: Όχι

Πολλαπλές προσφορές θα γίνονται αποδεκτές: Όχι

Ημερομηνία δημοσίευσης/πρόσκλησης: 22/06/2010 12:39

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΧΛΩΡΑΚΑΣ 3
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Από το Κοινοτικό Συμβούλιο Χλώρακας ζητούνται προσφορές από εγγεγραμμένους εργολήπτες τεχνικών έργων Δ' τάξης ή και ανώτερης για την εργασία επανόρθωσης ζημιών μετά από εργασίες ΤΑΥ στην Χλώρακα .

2. Οι προσφορές πρέπει να είναι σφραγισμένες και να υποβληθούν στο Κιβώτιο Προσφορών του Κοινοτικού Συμβουλίου Χλώρακας

3. Σύντομη περιγραφή αντικειμένου Διαγωνισμού

Όνομα Αναθέτουσας Αρχής: ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Τίτλος: ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗΣ ΖΗΜΙΩΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΑΥ ΣΤΗΝ ΧΛΩΡΑΚΑ

Μοναδικός Αριθμός Διαγωνισμού: ΚΣΧ/26(6)-2010

Μηχανισμός Αξιολόγησης: Χαμηλότερη Τιμή

Τύπος Σύμβασης: Έργα

Διαδικασία: Ανοιχτή διαδικασία

Ο διαγωνισμός αφορά: Δημόσια Σύμβαση

Συμπεριλαμβάνονται η-Κατάλογοι: Όχι

Κωδικός CPV : 45233123-Κατασκευαστικές εργασίες για δευτερεύουσες οδούς

Πραγματοποίηση η-Δημοπρασιών: Όχι

Κωδικός NUTS: CY000

Εκτιμώμενη Αξία (€): 110.000,00

Πάνω ή Κάτω από το Όριο: Κάτω

Προθεσμία παραλαβής των Προσφορών ή των Αιτήσεων Συμμετοχής: 16/07/2010 10:00 π.μ.

Αίτημα για Διευκρινίσεις (από-έως) : 22/06/2010 13:50 - 02/07/2010 10:00

Ημερομηνία Αποσφράγισης Προσφορών: 16/07/2010 10:30

Μιας φάσης υποβολή ή δυο φάσεων υποβολή: Μια Φάση

Αξιολόγηση πολλαπλών προμηθειών: Όχι

Ανάθεση σύμβασης σε Τμήματα: Όχι

Επιδότηση Ευρωπαϊκής Ένωσης: Όχι

Πολλαπλές προσφορές θα γίνονται αποδεκτές: Όχι

Ημερομηνία δημοσίευσης/πρόσκλησης: 22/06/2010 13:50

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΧΛΩΡΑΚΑΣ 4
ΖΗΤΗΣΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΧΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΦΟΡΕΙΑ

Από την Σχολική Εφορεία Χλώρακας ζητούνται προσφορές για την διεκπεραίωση λογιστικής φύσης εργασιών της Σχολικής Εφορείας Χλώρακας για την σχολική περίοδο από 01/09/2010 με δικαίωμα ανανέωσης από τη ν Σχολική Εφορεία Χλώρακας και για την σχολική περίοδο 01/09/2011 μέχρι 30/06/2012.

2. Ελάχιστα Απαιτούμενα προσόντα.

Αα. Για φυσικά πρόσωπα απαιτείται απολυτήριο αναγνωρισμένης σχολής Μέσης Εκπαίδευσης (Οικονομική κατεύθυνση). Οι ενδιαφερόμενοι θα πρέπει να έχουν επιτύχει τουλάχιστον στην Ενδιάμεση εξέταση στην λογιστική του Εμπορικού Επιμελητηρίου Higher του Λονδίνου (L.C.C. Intermittate Examonaation).

Αβ. Για Νομικά πρόσωπα, θα πρέπει να είναι νόμιμα εγγεγραμμένα στην Κυπριακή Δημοκρατία ή σε οποιοδήποτε κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θα πρέπει να έχουν ως κύρια δραστηριότητα την παροχή λογιστικών υπηρεσιών.

Β. Άριστη γνώση της Ελληνικής και καλή γνώση μίας ξένης γλώσσας που ομιλείται σε οποιοδήποτε κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Γ. Πολύ καλή γνώση και χειρισμός ηλεκτρονικού υπολογιστή word xl.

Δ. Οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να είναι πολίτες Κυπριακής Δημοκρατίας ή πολίτες μέλους -κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3. Καθήκοντα και ευθύνες

Α. Η τήρηση των λογιστικών και / ή άλλων βιβλίων η ετοιμασία ισολογισμών και προϋπολογισμών της Σχολικής Εφορείας Χλώρακας, η ετοιμασία ετήσιας έκθεσης για την διαχείριση της περιουσίας της Σχολικής Εφορείας Χλώρακας.

Β. Η είσπραξη τελών και δικαιωμάτων.

Γ. Η εκτέλεση οποιονδήποτε άλλων συναφών εργασιών ήθελε ανατεθούν από τη Σχολική Εφορεία Χλώρακας. Δ. Τήρηση πρακτικών συνεδριάσεων. Ε. Διατήρηση αλληλογραφίας και αρχείου. ΣΤ. Διαχείριση αναλώσιμων υλικών.

4. Γενικά

Α. Το επιλεγόμενο πρόσωπο θα υπογράψει συμβόλαιο μίσθωση εργασιών.

Β. Η Σχολική Εφορεία Χλώρακας δεν δεσμεύεται έναντι του προσώπου που θα επιλεγεί, στην περίπτωση κατά την οποία μελλοντικά θα ήθελε αποφασίσει να προχωρήσει στην πρόσληψη υπαλλήλου σε μόνιμη βάση που εκτελεί τα ανωτέρω καθήκοντα.

Γ. Ο βαθμός απολυτηρίου, η ακαδημαϊκή μόρφωση και η προηγούμενη σχετική πείρα θα ληφθούν υπόψη κατά την επιλογή του προσώπου.

Δ. Η Σχολική Εφορεία Χλώρακας δεν είναι υποχρεωμένη να αποδεχτεί την χαμηλότερη προσφορά.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να απευθυνθούν γραπτώς προς τον Πρόεδρο της Σχολικής Εφορείας Χλώρακας υποβάλλοντας το ενδιαφέρον του και τα σχετικά πιστοποιητικά. Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στον Πρόεδρο της Σχολικής Εφορείας Χλώρακας

Διάλογος για τη Μεταρρύθμιση της Τοπικής

Αυτοδιοίκησης. Σε συνέχεια ανάλογων σεμιναρίων που διοργανώθηκαν με επιτυχία στη Λάρνακα και τη Λεμεσό, διεξήχθη το Σάββατο στην Πάφο, στο ξενοδοχείο Άγιος Γεωργιος στη Χλώρακα, το τρίτο της σειράς των σεμιναρίων που απευθύνονται στους αιρετούς εκπροσώπους των Τοπικών Αρχών και άλλων συναφών θεσμών και προωθούνται στο πλαίσιο του ευρύτερου διαλόγου για την επιβαλλόμενη ουσιαστική μεταρρύθμιση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην Κύπρο.

Σε επίσκεψη μας στον χώρο, και σε συνομιλία μας με τον κοινοταρχη της Χλώρακας Ανδρέα Μαυρέση, αυτός μας τονισε: «Τα σεμινάρια αποτελούν μέρος του διαλόγου του Υπουργείου Εσωτερικών με τα κοινοβουλευτικά κόμματα, τις Τοπικές Αρχές και την κοινωνία των πολιτών και γίνεται στη βάση των εισηγήσεων της Μελέτης για

την Αναδιοργάνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην Κύπρο που ετοιμάστηκε από το Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης και Αυτοδιοίκησης της Ελλάδας. Βασική επιδίωξη των σεμιναρίων τα οποία συνδιοργανώνονται από το Υπουργείο Εσωτερικών και τις Ενώσεις Δήμων και Κοινοτήτων είναι όπως, μέσα από διάφανες διαδικασίες διαλόγου και αμφίδρομης επικοινωνίας, διαμορφωθούν εκείνες οι αναγκαίες κοινωνικές και πολιτικές ομογνωμίες και συναινέσεις, οι οποίες θα επιτρέψουν την απρόσκοπτη και γρήγορη προώθηση των επιβαλλόμενων τομών στο θεσμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης».

Στο σεμινάριο απηύθησαν χαιρετισμούς εκπρόσωποι των Ενώσεων Δήμων και Κοινοτήτων. Επίσης παρευρέθη και μίλησε ο Υπουργός Εσωτερικών Νεοκλής Συλικιώτης, ο οποίος ανέλυσε τις στρατηγικές επιδιώξεις της Κυβέρνησης για την Τοπική Αυτοδιοίκηση, και τέλος ο Καθηγητής κ. Νίκος Χλέπας, επικεφαλής της Ομάδας που ετοίμασε τη Μελέτη, ανέλυσε τις διαπιστώσεις και τις βασικές προτάσεις των μελετητών. Ακολούθησε συζήτηση.

Δημοσιογραφική διάσκεψη. Σάββας Βέργας Δήμαρχος Πάφου: Φίλες και φίλοι, έχω εκφράσει πολλές φορές την πεποίθησή ότι κανένας Δήμαρχος και κανέ-να Δημοτικό

Συμβούλιο, όσο φιλόδοξος στόχους και αν θέτουν, με όση ικανότητα και αν χειρίζονται τα κοινά, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ισχυριστούν ότι ανταποκρίνονται πλήρως στο έργο τους εάν ενεργούσαν εν αγνοία των δημοτών. Ο πολίτης είναι ο τελικός αποδέκτης των όποιων πράξεών μας και αυτός είναι ο απόλυτος κριτής. Στον πολίτη λογοδοτούμε και αυτός θα σταθμίσει τα έργα και τις ημέρες μας. Είναι με αυτό το πνεύμα, και με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 4 χρόνων στη δημαρχία της Πάφου ως Δήμαρχος, σας καλωσορίζω στη δημοσιογραφική διάσκεψη τύπου εδών στον πολυχώρο Πολιτισμού της "Παλιάς Ηλεκτρικής".

Ερώτηση εφημερίδας της Χλώρακας: Από την εφημερίδα της Χλώρακας, Κυριάκος Ταπακούδης. Κύριε Δήμαρχε, κατ' αρχάς να σας συγχαρώ για τα πολλά έργα που έχετε επιτελέσει, που είναι τόσα πολλά που τελειωμό δεν έχουν, και να σας πω ότι χαίρομαι για αυτό διότι ως συγχωριανός μας που είσαστε, καταφέρατε να είστε ένας επιτυχημένος δήμαρχος ολόκληρης της Πάφου. Κατά τέλος και κύρια, σαν Δήμαρχος Πάφου που είστε και προέδρος του ΣΑΠΑ, είμαι σίγουρος ότι ξέρετε πόσα προβλήματα έχουν δημιουργηθεί στην Χλώρακα με τα κατασκευαστικά έργα του αποχετευτικού εξ υπαιτιότητας της εργοληπτικής κατασκευάστριας εταιρείας. Οι κάτοικοι έχουν αγανακτήσει τόσο, ώστε είναι έτοιμοι να κατέβουν στους δρόμους. Εσείς σαν πρόεδρος του ΣΑΠΑ αλλά και σαν Χλωρακιώτης έχετε υπ όψιν σας να ενεργήσετε ώστε να λυθεί το πρόβλημα; Και αν ναι, με ποιο τρόπο, και πόσο σύντομα; Ευχαριστώ.

Απάντηση Δημάρχου:

Και εγώ χαίρομαι που έχω καταγωγή τη Χλώρακα, και αισθάνομαι υπερήφανος γιατί η μητέρα μου και ο πατέρας μου κατάγονται από τη Χλώρακα. Εν σχέση με τα κατασκευαστικά έργα του ΣΑΠΑ αυτής τη φάσης, δυστυχώς δεν έχουμε τους κατάλληλους εργολάβους που είχαμε στην πρώτη φάση και όλα ήταν καλύτερα. Οι σημερινοί εργολάβοι δεν διαθέτουν τα κατάλληλα μηχανήματα, με αποτέλεσμα να έχουμε όλες τις γνωστές ανωμαλίες. Έχουμε πάρει απόφαση, ξεκινούμε εκστρατεία έλεγχου αυτών των εταιρειών στις κοινότητες της Χλώρακας, Έμπας και Κισσόνεργας για να τους ελέγξουμε, να τους πιέσουμε και να τους αναγκάσουμε όπως επισπεύσουν τα έργα. Θα παρακολουθήσουμε και θα αποδωσουμε ευθυνες, ακόμα θα ζητήσουμε αποζημιώσεις. Θα τοποθετήσουμε εμπειρογνώμονες και θα επιμείνουμε ώστε επί τέλους να μπει τάξη, και να τηρηθούν τα συμφωνηθέντα και τα χρονοδιαγράμματα όσο καλύτερα γίνεται. Πολλές φορές οι υπεύθυνοι εμπειρογνώμονες του έργου δεν μπορούν να ανταποκριθούν στο έργο τους. Έχω απαιτήσει από αυτούς όπως και από τον γενικό διευθυντή του ΣΑΠΑ, όπως σταθούν άξιοι στην επιτέλεση του έργου τους, διότι δεν θα ανεχτώ άλλη αμελεία από αυτούς, και θα τους αποδώσω ευθύνες. Ας το πάρουν όλοι απόφαση, όλοι πρέπει να δουλέψουμε, μόνο έτσι είμαι σίγουρος θα προχωρήσουμε και θα τελειώσουμε, γιατί πράγματι, έχει καταπνήσει αυτό το έργο το γεφύρι της Άρτας.

Το ΑΚΕΛ Χλώρακας

συνεχίζοντας την παράδοσή να τιμά κατά καιρούς ανθρώπους που προσέφεραν στην κοινωνία, την Παρασκευή 25 Ιουνίου στις 8.30 στην πλατεία της Εκκλησίας της Χρυσοαιματούσης, τίμησε όλους τους Χλωρακιώτες που το 1974 έδωσαν την ζωή τους, είναι αγνοούμενοι, τραυματίστηκαν, συνελήφθησαν αιχμάλωτοι ή συμμετείχαν στις μάχες της Βασιλείας με το 304 τ.π.

Ήταν μια εκδήλωση όπου έγιναν ομιλίες, εδόθησαν

πλακέτες στους τιμώμενους, έλαβε χώρα Μουσική εκδήλωση στην οποία έπαιξαν και τραγούδησαν οι φημισμένοι Μουσικοί χωριανοί μας Γιαννάκης Ε. Λαούρης, Γεώργιος Κ. Λαούρης, και Μάριος Λόντος, ενώ μετά το περας της εκδήλωσης, ακολούθησε μικρή δεξίωση με αλμυρα, χυμούς και αναψυκτικά στην πλατεία. Την γιορτή τιμής λάμπρυνε με την παρουσία του ο Γ.Γ. του ΑΚΕΛ προσδίδοντας σε αυτή μια άλλη ιδιαίτερη διάσταση, και στην οποία ήταν ο κύριος ομιλητής, που εν μέσω άλλων, τόνισε κυρίως:

«Σ αυτούς τους ανθρώπους που τιμούμε σήμερα και που είναι πρότυπα για τις νεότερες γενιές, όλοι μας χρωστάμε πολλά, διότι αυτοί σφράγισαν με τη δική τους προσφορά ή θυσία, την κατοπινή ζωή της Κύπρου, έγιναν φωτεινοί σηματοδότες για τις επόμενες γενιές, έμειναν επίσης για εμάς που ζήσαμε τα τραγικά εκείνα γεγονότα, παραδείγματα αυτοθυσίας και θαυμασμού».

Ακολούθως αφού έκανε ευρεία ανάλυση επί της πτυχής του Κυπριακού, αλλά και της διακυβέρνησης από τον πρόεδρο Χριστόφια, απένειμε τις τιμητικές πλακέτες σε όλους τους τιμώμενους.

Σε αφήγηση του Ανδρέα Πέτρου ο οποίος ήταν μέρος της όλης ιστορίας, και που με παραστατικό και εξαιρετικό τρόπο διήγησε, έκανε να ξετυλιχτεί εμπρός μας όλη η τραγική ιστορία του 304 τ.π., ένα τάγμα που αποτελείτο από Παφίτες έφεδρους όλων των ηλικιών, αλλά κυρίως Χλωρακιώτες, που στάλθηκαν στην Κερύνεια να πολεμήσουν ως πρόβατα για σφαγή, που στην προσπάθειά τους για βοήθεια απεγκλωβισμού άλλου τάγματος του πυροβολικού ως ήταν η αποστολή τους, εγκλωβίστηκαν και αυτοί από τους Τούρκους, βομβαρδίστηκαν, έδωσαν άνοιξη μάχη με τον εχθρό, αλλά που κατάφεραν με την αυτοθυσία τους να απεγκλωβιστούν τελικά όλοι, και τα δυο τάγματα, και να διαφύγουν με όσο το δυνατόν λιγότερες απώλειες σε έμπυχο και άψυχο υλικό. Ήταν μια ιστορία ως μυθιστόρημα, που συγκίνησε τον κοσμο, και έκανε όλο το πλήθος των παρευρισκομένων να στρέψει την μνήμη του ξανά στα τραγικά εκείνα γεγονότα των μαύρων ημερών του 1974.

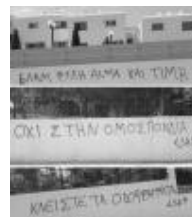
Στην όλη εκδήλωση ο κόσμος έδωσε το παρόν του αθρόα, τίμησε με αυτό τον τρόπο τους τιμώμενους, ενώ ακολούθως παρέμεινε στην πλατεία όπου και απόλαυσε την ωραία συναυλία που ακολούθησε καταχειροκροτώντας τους εκλεκτούς καλλιτέχνες. Ήταν μια Μουσική παράσταση με αξέχαστα τραγούδια που μας έφερναν θύμισες παλιές και νοσταλγία για άλλες εποχές, όπου στο μυαλό και στις αισθήσεις των ανθρώπων κυριαρχούσε η καλή ποιοτική μουσική ως παράγοντας για

πιο ανθρώπινες συμπεριφορές, και ως για εγρήγορση της ψυχής του ανθρώπου για αγώνα ενάντια στην καταπίεση των κατεστημένων και των ολιγαρχών.

Αξίζουν θερμά συγχαρητήρια στους καλλιτέχνες, στους οργανωτές, και στο κοινό που τόσο ενεργά συμμετείχε στην εκδήλωση.

Τιμώντας ανθρώπους που προσέφεραν, ή ανθρώπους δημιουργούς του πολιτισμού, τιμούμε τους εαυτούς μας και βελτιώνουμε την κοινωνία.

Οδός Γρίβα Διγενή. Με την ονομασία **Ελάμ** φέρεται αρχαία Βιβλική χώρα ανατολικά της Βαβυλώνας της οποίας όμως πρωτεύουσα φέρεται περιέργως η ιστορική πόλη Σούσα, η οποία σημειωτέον ήταν η πρωτεύουσα της Σατραπείας της Σουσιανής. Κάτοικοί της χώρας Ελάμ ήταν οι Εβραίοι Ελαμίτες,

εξ ου και η ονομασία της. Αναφέρεται τόσο στη Παλαιά Διαθήκη όσο και στη Καινή Διαθήκη, όταν προσκυνητές Ελαμίτες είχαν προσέλθει στην Ιερουσαλήμ για την εβραϊκή Πεντηκοστή, ή Γιορτή του θερισμού. Η χώρα Ελάμ προσδιορίζεται στη θέση του σημερινού Χουζιστάν, όπου και η αρχαία Σουσιανή. Πρόκειται για περιοχή της νοτιοδυτικής Περσίας.

ΕΛΑΜ επίσης είναι μια Κυπριακή εθνικιστική ρατσιστική οργάνωση αντίστοιχη της Ελληνικής Χρυσουαγής. Τα αρχικά της σημαίνουν Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Μια νύχτα αρχές του μηνός Ιουνίου, μέλη αυτής της οργάνωσης προέβηκαν σε αναγραφή συνθημάτων σε τοίχους αυλών διαφόρων οικιών στην οδό Γρίβα Διγενή που οδηγεί στο ξενοδοχείο Άγιος Γεωργιος στη Χλώρακα. Τα συνθήματα «ΕΛΑΜ φυλή αίμα και τιμή, Όχι στην ομοσπονδία, Κλείστε τα οδοφράγματα» ήταν ορισμένα από τα πολλά που χρησιμοποιεί αυτή η οργάνωση, ήταν δε αυτά, τα οποία ανεγράφησαν σε τοίχους της κοινότητας της Χλώρακας.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΗ ΑΝΔΡΕΑ Α. ΑΡΤΕΜΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΡΟΒΟΛΟΥ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Η μουσική παράσταση που έδωσε την Κυριακή 30 Μαΐου 2010 στο Δημοτικό Θέατρο Στροβόλου, ο γνωστός και δημοφιλής μουσικοσυνθέτης και ποιητής Ανδρέας Α. Αρτέμης, κάτω από τον τίτλο «Λόγια της Κύπρου χάλκινα, του Έρωτα και της Θάλασσας», σημείωσε πρωτόγνωρη επιτυχία. Η όλη εκδήλωση αποτέλεσε μια πραγματική μουσική πανδαισία που πρόσφερε εξαιρετική απόλαυση για το πυκνό φιλόμουσο κοινό που την παρακολούθησε. Ήταν μια υπέροχη μουσική βραδιά, γεμάτη ποίηση, μουσική και τραγούδι, όλα τόσο θαυμάσια και αρμονικά συνταριασμένα μεταξύ τους που έκανε το πυκνό ακροατήριο να νιώθει ιδιαίτερη χαρά και ικανοποίηση και μετά από κάθε τραγούδι να ξεσπά σε ασταμάτητα χειροκροτήματα. Στην παράσταση συμμετείχαν πάνω από τριάντα αξιόλογοι μουσικοί, τραγουδιστές, σολίστες, χορωδοί και αφηγητές. Κάτω από την έμπειρη διεύθυνση του μαέστρου Ανδρέα Α. Αρτέμη, με την υπέροχη και μοναδική μεταλλική φωνή, όλοι έμοιαζαν σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι, που με μουσική αρτιότητα και παραδειγματική επαγγελματική πειθαρχία εκτελούσαν κάθε μουσικό κομμάτι τέλεια και άψογα, σκορπίζοντας στο φιλόμουσο ακροατήριο ρίγη ενθουσιασμού και συγκίνησης. Εκείνο που εντυπωσιάζει και χαρακτηρίζει την επιμελημένη δουλειά του εξαιρέτου και ακούραστου μουσικοσυνθέτη Ανδρέα Αρτέμη, που για πολλά συνεχή χρόνια αποτελεί μια ουσιαστική δημιουργία και μεγάλη προσφορά στον τόπο μας, είναι το άψογο συνταίριασμα που επιτυγχάνει να δημιουργεί μεταξύ των καταξιωμένων έμπειρων καλλιτεχνών και τραγουδιστών με τα νέα μουσικά ταλέντα που έχει το χάρισμα να ανακαλύπτει διαρκώς και τα καθοδηγεί με εντυπωσιακή δεινότητα στα δύσβατα μονοπάτια της επιτυχίας. Αυτή του η ικανότητα είναι ένα θείο δώρο που τον βοηθά να επιτυγχάνει το ποθούμενο αποτέλεσμα σε βαθμό που οι μεν να είναι θαυμάσιο και απαραίτητο συμπλήρωμα των δε. Ο καταπληκτικός μαέστρος Ανδρέας Αρτέμης είναι άξιος συγχαρητηρίων και κάθε επαίνου. Για τριάντα τώρα χρόνια ανακαλύπτει ταλέντα και παράγει πολιτισμό. Με μαεστρία και υπομονή επιλέγει ένα-ένα τους συνεργάτες του, που είναι συνήθως νεαρά ταλαντούχα παιδιά, που είναι κατά το πλείστον μαθητές του από την πανέμορφη μακρινή μας Πάφο και με πολλή δουλειά και περισσή αγάπη, συστηματικά και αθόρυβα τους αναδεικνύει σε θαυμάσιους καλλιτέχνες. Ταξινομημένα σε τέσσερις ενότητες ακούστηκαν συνολικά εικοσιπέντε τραγούδια σε ποίηση Ανδρέα Αρτέμη, Ανδρέα Θωμά, Γεώργιου Αθάνα, Γεώργιου Δροσίνη, Μαρίας Αγγελάκη και Γιώργου Σοφοκλέους. Τα τραγούδια ερμήνευσαν δεκατρείς καλλιτέχνες, είτε μόνοι, είτε με τη συνοδεία της χορωδίας. Ερμηνευτές ήταν η Θεοφανώ Χαραλαμπίδου, ο Κώστας Παναγιώτου, η Ελένη Αγρότου, ο Θεόδωρος Παπαλούκας, η Μαίρη Χατζησοφοκλέους, η Μαρία Στυλιανού, η Δήμητρα Ελευθεριάδου, η Θάλεια Κοντού, ο Παύλος Γρηγορίου, η Βίκη Χριστοδούλου, ο Γιώργος Ελευθερίου και η Μάρω Φιλίππου. Αρκετά τραγούδια ερμήνευσε με ιδιαίτερη επιτυχία ο ίδιος ο μουσικοσυνθέτης Ανδρέας Αρτέμης, που βέβαια διηύθυνε την χορωδία στην εκτέλεση όλων των τραγουδιών. Η θαυμάσια φωνή του και η τέλεια μουσική του κατάρτιση αποθεώνονταν στο τέλος κάθε τραγουδιού. Αφηγητές ήταν ο Κύπριος ποιητής και δημοφιλής ηθοποιός Γιώργος Σοφοκλέους και η Μαρία Διακάκη που ήλθε ειδικά από

την Κρήτη για να λάβει μέρος στην ωραία αυτή μουσική εκδήλωση. Και οι δύο ήταν υπέροχοι τόσο στις αφηγήσεις όσο και στις απαγγελίες τους. Ο μουσικοσυνθέτης και ποιητής Ανδρέας Α. Αρτέμης γεννήθηκε στην Πάφο το 1962. Είναι πρόεδρος της Εταιρείας Λογοτεχνών Πάφου. Σπούδασε μουσική στην Ελλάδα, όπου και εργάστηκε ως μουσικός για αρκετά χρόνια. Έχει εκδώσει εξαιρετικές ποιητικές συλλογές. Ασχολείται επαγγελματικά με τη μουσική για τριάντα τώρα χρόνια, δημιουργώντας μια προσωπική «ερμηνευτική σχολή» τραγουδιού. Απαριθμεί ένα σημαντικό αριθμό εμφανίσεων στην Ελλάδα, στην Κύπρο και το εξωτερικό με δικές του συνθέσεις. Έχει συνθέσει εκατοντάδες τραγούδια και έκδωσε δώδεκα ψηφιακούς δίσκους με εκλεκτά τραγούδια που σημειώνουν πολύ μεγάλη επιτυχία. Είναι καθηγητής φωνητικών μαθημάτων στο "Κέντρο Μουσικής Αγωγής" στην Πάφο από την οποία έχουν αναδειχθεί πολλά και αξιόλογα μουσικά ταλέντα. Επίσης ασχολείται με τη δημοσιογραφία και την ραδιοφωνία - τηλεόραση όπου διατηρεί για χρόνια μόνιμες εκπομπές με μεγάλη ακροαματικότητα. Στον Ανδρέα Α. Αρτέμη αξίζουν συγχαρητήρια και κάθε έπαινος γιατί για τριάντα ολόκληρα χρόνια δημιουργεί πολιτισμό και αναδεικνύει μουσικά ταλέντα. Τον ευχαριστούμε γι' αυτή του τη μεγάλη προσφορά στη μουσική και στην μικρή μας πατρίδα.

Δρ. Χρίστος Γ. Αριστείδου Διευθυντής του Κοινωφελούς, Επιστημονικού και Πολιτιστικού Ιδρύματος «Φώτος Φωτιάδης»

Τοξικό το μονωτικό λάδι στους μετασχηματιστές της ΑΗΚ.

Διαβάζοντας το παρακάτω δημοσίευμα το οποίο είναι αναδημοσίευση από τον Φιλελεύθερο της 18/6/2010, αλλά και άλλων εφημερίδων, μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο κακό θα συνεπάγεται εάν στην Χλώρακα κατασκευάζονταν ο υποσταθμός της ΑΗΚ που θα εξυπηρετούσε όλη την δυτική Πάφο μέχρι τον Ακόμα. Ήταν μια κατάσταση που με πολλή δυσκολία κατάφερε η εφημερίδα της Χλώρακας μαζί με ορισμένους άλλους χωριανούς να αποτρέψει. Είχαν όλα κανονιστεί και συμφωνηθεί, το κακό σχεδόν είχε τελειώσει, αλλά μια χούφτα ανθρώπων (δυστυχώς μόνο τόσο λίγοι), αγωνιστήκαμε και αντιδράσαμε, ως προς την ματαίωση της κατασκευής του ηλεκτρικού υποσταθμού, και ευτυχώς τα καταφέραμε. Πρέπει τώρα, που με αποδείξεις εκ των υστέρων βλέπουμε ότι είχαμε δίκαιο, θα παρακαλούσαμε όλους τους χωριανούς, σε περιπτώσεις παρόμοιες να κοινοποιούνται, να διαδηλώνουν και να ζητούν το δίκαιο τους, για να αποφεύγονται πράξεις ή κατασκευές που βλάπτουν την υγεία των παιδιών μας, αλλά και ημών.

Επικίνδυνοι 949 υποσταθμοί της ΑΗΚ:

Επικίνδυνοι για εργασία είναι 949 υποσταθμοί της ΑΗΚ και για τον λόγο αυτό έχουν απαγορευτεί οι εργασίες σε αυτούς. Αιτία, το γεγονός ότι στους μετασχηματιστές τους υπάρχει τοξικό και δραστικό μονωτικό λάδι το οποίο δεν ήταν τέτοιο εξ αρχής, αλλά κατέστη αργότερα κατά την διάρκεια της χρήσης του. Να σημειωθεί ότι το πρόβλημα διαπιστώθηκε από την ίδια την ΑΗΚ. «Διαφάνηκε ότι το λάδι χωρίς επιπρόσθετα αντιοξειδωτικά που αγόραζε η ΑΗΚ μετατρεπόταν σε δραστικό, μετά τη χρήση της συγκεκριμένης μηχανής για καθαρισμό του. Κατά συνέπεια, με τη χρήση του λαδιού αυτού υπάρχει πιθανότητα οξειδωσης του χαλκού εντός του εξοπλισμού με καταστροφικές συνέπειες», αναφέρει η Χρυστάλλα Γιωρκάτζη, με βάση αναλύσεις δειγμάτων στο εξωτερικό, αλλά και κατά τη συντήρηση των υποσταθμών.

Ο πάπας Βενέδικτος στην Κύπρο.

Το μεγάλο σχίσμα των εκκλησιών.

Ήταν Σάββατο απόγευμα της 16ης Ιουλίου του 1054. Οι χρονικογράφοι της εποχής περιγράφουν με ιδιαίτερα γλαφυρό ύφος τα γεγονότα εκείνης της ημέρας που σήμανε το Σχίσμα ανάμεσα στην Ορθόδοξη και την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Στο ναό της Αγίας Σοφίας λειτουργούσε ο Πατριάρχης Μιχαήλ Κηρουλάριος τελώντας τη λειτουργία του εσπερινού. Η μυσταγωγία και η κατάνυξη της λειτουργίας διακόπτονται από την είσοδο ενός ευγενούς και της συνοδείας του, στο ναό. Ο Πατριάρχης Μιχαήλ και οι παρευρισκόμενοι

σαστίζουν και μέχρι να συνέλθουν από την έκπληξη, ο απεσταλμένος του Πάπα της Ρώμης Λέοντα Θ', καρδινάλιος Ουμβέρτος θέτει στην Αγία Τράπεζα μια περγαμηνή με την παπική σφραγίδα. Ο πατριάρχης ξετυλίγει το ρολό και διαβάζει το κείμενο.

«Όστις αν τη πίστει και τη θυσία της Ρωμαϊκής και Αποστολικής Καθέδρας αντιλέγη ανάθεμα έστω και μήτε λεγέσθω Ορθόδοξος αλλά λεγέσθω προζυμίτης και νέος Αντίχριστος». Ο Πάπας Λέων Θ' χρησιμοποιώντας ιδιαίτερα βαριές εκφράσεις αναθεματίζει το Πατριάρχη Μιχαήλ και όσους τον ακολουθούν αποκαλώντας τους αιρετικούς με τον χαρακτηρισμό του «προζυμίτη», που έδιναν οι Ρωμαιοκαθολικοί στους Ορθοδόξους λόγω της χρήσης προζυμιού στον άρτο της Θείας Ευχαριστίας.

Το 1054, έγινε το Μεγάλο Σχίσμα μεταξύ της Χριστιανοσύνης και την διαίρεσε στον Δυτικό καθολικισμό και στην Ανατολική ορθοδοξία. Ο Πάπας Λέων Θ' και ο Πατριάρχης Μιχαήλ Α' Κηρουλάριος αντάλλαξαν μεταξύ τους Αναθέματα. Οι αιτίες του σχίσματος ήταν. α) Οι Δυτικοί απαιτούσαν όπως ο Πάπας να έχει εξουσία ανώτερη των τεσσάρων Πατριαρχών της Ανατολής. β) Καθιέρωσαν ότι το Άγιο πνεύμα πηγάζει εκ του υιού Χριστού, και όχι εκ του πατρός Θεού όπως πιστεύει η Ανατολική εκκλησία. γ) Άλλαξαν τον τρόπο του μυστηρίου της θείας κοινωνίας, και αντί για άρτο που είναι ένζυμος, χρησιμοποιούν μπισκότο που είναι άζυμο. δ) Άλλαξαν μερικώς τον τρόπο που κάνουν το σταυρό τους, και αντί να σταυρώνουν πρώτα δεξιά, σταυρώνουν πρώτα αριστερά. Υπήρχαν και άλλοι λιγότερο σημαντικοί λόγοι.

Σε προσπάθειες που έγιναν αργότερα για να συμφιλιωθούν αλλά απέτυχαν, διάφορες εκκλησιαστικές κοινότητες έφυγαν από την ανατολική ορθόδοξη εκκλησία προσκολληθήκαν στο Βατικανό. Όλοι αυτοί οι πιστοί που ανήκουν σ αυτές τις εκκλησίες, ονομάζονται Ουνίτες. Οι δυο εκκλησίες από τότε βρίσκονται σε διάσταση και η κάθε μία υποστηρίζει ότι είναι η «Μια Αγία, Καθολική και Αποστολική εκκλησία», υπονοώντας ότι ήταν η άλλη ομάδα που άφησε την αληθινή εκκλησία κατά τη διάρκεια του σχίσματος. Από το 1961 έχει ξεκινήσει ένας διάλογος αγάπης μεταξύ των εκκλησιών ο οποίος συνεχίζεται και επαναλαμβάνεται κάθε δύο χρόνια, και σκοπό έχει να βρεθούν τρόποι ούτως ώστε να αρθεί το σχίσμα. Το τελευταίο συνέδριο γι αυτό το σκοπό έγινε τον Οκτώβριο μήνα και έλαβε χώραν στο ξενοδοχείο Άγιος Γεώργιος στη Χλώρακα, και ήταν το 11ο στη σειρά. Σκοπός του ήταν «ο ρόλος του επισκόπου Ρώμης εν τη κοινωνία όλων των Εκκλησιών». Ο διάλογος δεν τελείωσε, και θα συνεχίζεται κάθε δυο χρόνια με συνέδρια ως είχε αποφασιστεί, για εξεύρεση τρόπων ώστε να ξεπεραστούν οι διαφορές.

Αναδημοσίευση απο τη "Σημερινη"

13/06/2010, της Ντίας Ευαγόρου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ,
ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΣΕΛΙΔΕΣ: 414

Για πρώτη φορά θα ιχνηλατήσουμε το λογοτεχνικό μονοπάτι, συντροφιά μ' έναν

νεότατο και υποσχόμενο Κύπριο συγγραφέα, τον Κυριάκο Μαργαρίτη, στο πρώτο του μυθιστόρημα για ενήλικους. Το συγγραφικό ντεμπούτο του Μαργαρίτη υπήρξε η αξιόλογη συλλογή διηγημάτων με τίτλο «Μικροί Ερωτικοί Θρήνοι», που δικαιολογημένα απέσπασε το Κρατικό Βραβείο Νέου Λογοτέχνη για το 2002 στην Κύπρο. Έπειτα κυκλοφόρησαν, επιπλέον, από τις εκδόσεις Ψυχογιός, επτά μυθιστορήματά του για παιδιά και νέους, τα οποία έχουν τιμηθεί με ποικίλα βραβεία. Πρόσφατο εκτόνημα αυτό το μάλλον αστυνομικό μυθιστόρημα με πρωταγωνιστή έναν αλλιώτικο, υπαρξιακό ντετέκτιβ αντιήρωα, ο οποίος υπό τους θρηνητικούς ήχους του ρέκβιεμ και το σκοτάδι του θανάτου, μπλέκεται με τη μαεστρία του Μαργαρίτη στον ιστό της κυπριακής ιστορίας της δεκαετίας του '60. Ο Αρσένιος Θησέας επιστρέφει στην πατρίδα του, τη Χλώρακα της Πάφου και διευθύνει Γραφείο Ειδικών Ερευνών, ένα αλλιώτικο γραφείο που ασχολείται παραδόξως όχι με εξιχνιάσεις φόνων ή θανάτων, αλλά... λειτουργεί αποκλειστικά για τη διερεύνηση της μεταφυσικής πλευράς του θανάτου!

Οι δύο πρώτες υποθέσεις προκύπτουν ταυτόχρονα. Η Τουρκοκύπρια Σελιχέ Ερκίν έρχεται από την Αγγλία για να αναζητήσει το μεταθανάτιο πεπρωμένο του παππού της, ο οποίος δολοφονήθηκε το 1962 στη Λευκωσία. Παράλληλα, ο Θεόφιλος-Ζακχαίος Ανδρεάδης, έχοντας μόλις αποκεφαλίσει τη μητέρα του, ζητά με ματωμένα ακόμα χέρια από τον Αρσένιο να του πει για ποιο λόγο πέθανε η ηλικιωμένη γυναίκα. Οι υποθέσεις ξεδιπλώνονται σαν μίτος στα χέρια του Αρσένιου, για να καταλήξουν μπροστά από το σαθρό υπόγειο των πολιτικών συνωμοσιών του παρελθόντος, του υποκόσμου και των μυστικών υπηρεσιών στην Κύπρο του '60. Σύντομες αναφορές στα γεγονότα του '63, τη δημιουργία των παρακρατικών ομάδων και την τουρκική εισβολή του '74'. Ο συγγραφέας στέκεται στα γεγονότα και κρίνει πώς η ιστορία εγκλωβίζει την ύπαρξη στιγματίζοντας το χρόνο, λες και θέλει να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς της γενιάς του απέναντι στο παρελθόν και να υπογράψει με μεγάλα γράμματα την πνευματική του δέσμευση στην κοινωνική αλλαγή. Ο συγγραφέας φτάνει συνεπώς στην τελική αποδόμηση της αφήγησης και εν τέλει σ' ένα αλληγορικό επίπεδο της ίδιας της πατρίδας του. Ενδιάμεσον παρουσιάζει και το συγγραφικό στυλ του Μαργαρίτη - συστατικά υούαρ αστυνομικής λογοτεχνίας εναρμονισμένα με κυπριακή εσάνς, παρωδία παντρεμένη με βαθυστόχαστα διαλείμματα, αυτοσαρκασμός, ειρωνεία, γρήγορος ρυθμός και χιούμορ.

Μεγάλη καθαριότητα παρατηρήθηκε να συμβαίνει κατά τη διάρκεια όλου του μηνός Ιουνίου που πέρασε παρά τις παραθαλάσσιες περιοχές. Συγκεκριμένα κλαδευτήκαν και καθαρίστηκαν όλα τα πράσινα μέρη που ανήκουν στο Κοινοτικό Συμβούλιο παρά τους παραθαλάσσιους πεζόδρομους, αλλά κυρίως καθαρίστηκε ο μεγάλος σκυβαλότοπος στην περιοχή «Μερσινούθκια», ένα χωράφι που ανήκει στην εταιρεία «Λεπτός», και είχε καταντήσει σκυβαλότοπος μπαζών και άλλων άχρηστων υλικών από χωριανούς κατοίκους, και από ιδιοκτήτες παρακείμενων ξενοδοχείων και διαμερισμάτων.

Κάψιμο σημαίας.

12/6/2010 ξημέρωμα
Σαββάτου, στο δημοτικό
σχολείο Αγίου Στεφάνου στη
Λέμπα, η Ελληνική σημαία
κειτόταν χάρω στο έδαφος

πυρπολημένη, καμένη, κατεστραμμένη. Ήταν η επομένη της ήττας της Ελλάδος απο την Κορέα στο Παγκόσμιο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, και κάποιοι ανεγκέφαλοι θέλησαν ίσως με αυτό τον τρόπο να διαμαρτυρηθούν για το ξευτιλισμένο γκολ που έφαγε η Εθνική Ελλάδος. Εκ των τριών σημαιών της Ευρώπης, της Κύπρου και της Ελλάδας, κατέβασαν την τελευταία και της έβαλαν φωτιά. Ήταν μια πράξη επαίσχυντη, ήταν η υποτίμηση ενός Έθνους, αλλά και αυτών των ίδιων που το έπραξαν, πρέπει όλοι να γνωρίζουν ότι τα σύμβολα όλων των Εθνών, ακόμα και αυτά των εχθρών, είναι ιερά, και πρέπει όλοι να τα σεβόμαστε. Πρέπει όλοι οι δάσκαλοι και οι δασκάλισσες να εξηγήσουν στους μαθητές ότι δεν είναι παλικαριά, αλλά δειλία όταν κάποιοι εν μέσω της νύχτας και υπό το σκοτάδι προβαίνουν σε ενέργειες παρόμοιες.

19/06/2010, απεβίωσε και ετάφη η Δανάη Ιωάννου Χ' Οικονόμου (Τσιούλλου) πλήρης ημερών, σε ηλικία 92 ετών. Η κηδεία της τελέστηκε το απόγευμα του Σαββάτου στην εκκλησία Αγίου Νεκταρίου παρουσία συγγενών και φίλων της οικογενείας.

Μικρά, αλλά ενδιαφέροντα:

*Αν και ο πληθυσμός της Κίνας ξεπερνά το 1 δισεκατομμύριο, τα επίθετα είναι κάτι περισσότερο από διακόσια.
*Εάν μασάς τσίχλα ενώ καθαρίζεις κρεμμύδια δεν κλαις!
*Είναι αδύνατον να φταρνιστείς με τα μάτια ανοιχτά.
*Ενας κεραυνός χτυπά κατά 6 φορές περισσότερο άντρες από ότι γυναίκες!
Η Βίβλος είναι το βιβλίο που κλέβουν πιο συχνά στην Αμερική!
*Η Γη αυξάνει το βάρος της (καθημερινά) κατά 100 τόνους λόγω της πτώσης αστρικής σκόνης στην επιφάνειά της.
*Η καρδιά της γαρίδας βρίσκεται στο κεφάλι της!
*Η καρδιά του σκύλου χτυπά 40 φορές περισσότερο από την δική μας!
*Η Παρασκευή και 13 θεωρείται άτυχη μέρα, γιατί την Παρασκευή 13 Οκτωβρίου του 1307 ο Πάπας, σε συνεννόηση με τον βασιλιά της Γαλλίας, εξέδωσε μυστική διαταγή θανάτωσης των Ναϊτών Ιπποτών.
*Η πρώτη βόμβα υδρογόνου ζύγιζε 65 τόνους και είχε το κωδικό όνομα "Ivy Make". Η ρίψη της έγινε το 1952 και η έκρηξη ήταν τόσο δυνατή, που εξαφανίστηκε κυριολεκτικά ένα από τα νησιά Μάρσαλ!
*Η πρώτη διαφήμιση προφυλακτικών εμφανίστηκε στο περιοδικό "Τάτλερ", στο τεύχος της 12ης Μαΐου του 1709. Η τότε ονομασία τους ήταν "μηχανές που προστατεύουν από τα τραύματα της αγάπης!"
*Η χειραψία παλιά γινόταν για να δείχνει κανείς πως είναι άοπλος!
Κατά τον Μεσαίωνα, τα ζώα δικάζονταν ακόμη και με την ποινή του θανάτου. Το 1386, ένα γουρούνι καταδικάστηκε σε απαγχονισμό (και αφού νωρίτερα του είχαν κόψει τα πόδια), με το αιτιολογικό της

δολοφονίας ενός κοριτσιού. Πριν την εκτέλεση, είχαν ντύσει το γουρούνι με τα ρούχα του θύματος.
*Ο Λουδοβίκος ο 14ος της Γαλλίας έκανε μπάνιο μόνο μια φορά τον χρόνο.
*Ο Μότσαρτ δεν είχε πάει σχολείο!
*Οι δεξιόχειρες ζουν κατά μέσο όρο 9 χρόνια περισσότερο από τους αριστερόχειρες!.
*Στα αντρικά πουκάμισα τα κουμπιά βρίσκονται στη δεξιά πλευρά, στα γυναικεία στην αριστερή!
*Στην Κίνα γιορτάζουν τα γενέθλια μόνο κάθε δέκα χρόνια!
*Στην Κίνα η νύφη ντύεται στα κόκκινα και όχι στα λευκά!
*Τα κραξίματα της πάπιας δεν έχουν αντίλαλο.
*Τα μάτια μας έχουν πάντα το ίδιο μέγεθος εκ γενετής, αλλά οι μύτες και τα αυτιά μας συνέχεια μεγαλώνουν
*Τα μήλα είναι αποτελεσματικότερα από την καφεΐνη στο να κρατούν τους ανθρώπους ξύπνιους το πρωί.
*Τα χαρτονομίσματα δεν κατασκευάζονται από χαρτί - όπως πιστεύουν πολλοί. Στην πραγματικότητα είναι 74% βαμβάκι και 25% λινό.

*Coca-Cola.

Η αυθεντική Coca-Cola έχει πολλές οικιακές χρήσεις. Η παρακάτω λίστα δοκιμάστηκε με την κανονική Coca-Cola. Μην τα προσπαθήσετε με την Coca-Cola διαίτης ή τις άλλες παραλλαγές της, γιατί απλά θα χάσετε το χρόνο σας.

1.Σας κήκε το φαγητό στο τηγάνι ή στην κατσαρόλα; Καθαρίστε τα ρίχνοντας μέσα Coca-Cola και βάζοντας τα πάνω στο μάτι να βράσει το αναψυκτικό. Θα φύγουν όλοι οι λεκέδες. **2.**Είναι πολύ εύκολο να κάνετε μία ολοκαίνουργια φωτογραφία με μοιάζει σαν παλιά σέπια. Βουρτσίστε ελαφρώς τη φωτογραφία με Coca-Cola και στεγνώστε τη γρήγορα. Μην τη στεγνώσετε υπερβολικά γιατί θα παραμορφωθεί τελείως. Το ίδιο μπορείτε να κάνετε και με τις μαυρόασπρες φωτογραφίες σας. Θα δείχνουν σαν να είναι πολλών χρόνων και θα ταιριάξουν τέλεια σε μία κορνίζα παλιού στυλ. **3.**Εάν βάψατε τα μαλλιά σας και το χρώμα που βγήκε σας φαίνεται πολύ έντονο, λουστείτε με λίγη ξεθυμασμένη Coca-Cola και το χρώμα θα ανοίξει αμέσως. **4.**Βουτήξτε τα παλιά σας νομίσματα μέσα σε Coca-Cola. Θα αποκτήσουν και πάλι τη λάμψη τους. **5.**Ρίξτε Coca-Cola μέσα στο βραστήρα σας και αφήστε την μία ολόκληρη μέρα. Θα φύγουν όλα τα άλατα από την αντίσταση και θα καθαρίσει το εσωτερικό του βραστήρα. **6.**Ρίξτε ένα κουτάκι Coca-Cola μέσα στη λεκάνη της τουαλέτας. Το οξύ θα καθαρίσει όλο το πουρί της λεκάνης. **7.**Η ξεθυμασμένη Coca-Cola βοηθάει στο στομάχι σας όταν ανακατεύετε. Προσοχή, όμως. Εάν είναι φρέσκια, το ανθρακικό της μπορεί να χειροτερέψει την κατάσταση. Εάν θέλετε να την ξεθυμάνετε, ρίξτε λίγη ζάχαρη.

*Λάδι

Το ελαιόλαδο θεωρείται άριστο αφροδισιακό, κυρίως όταν προέρχεται από άγριες ποικιλίες ελιάς. Στην Ελλάδα, ο χαρακτηρισμός της δωροδοκίας ως «λάδωμα», οφείλεται στο γεγονός ότι το λάδι στην παραδοσιακή οικονομία κυριάρχησε επί αιώνες ως σταθερή συναλλακτική μονάδα, με την οποία ο αγροτικός πληθυσμός πραγματοποιούσε τις συναλλαγές του.

Άσμα Ηρωϊκόν και Πένθιμον, μια λυπητερή ιστορία.

**Ο Ματρόζος Σπετσιώτης
αγωνιστής, που χάρισε
αφειδώλευτα τα πάντα στην
πατρίδα, τελειώνει τώρα την
ζωή του φτωχός και
αγνοημένος, ενώ οι πρώην
ναύτες του είχαν γίνει
καπεταναίοι στα βασιλικά
καράβια και ο παλιός
συμπολεμιστής του
Κωνσταντίνος Κανάρης ήταν**

**υπουργός. Αυτόν, λοιπόν, τον Κανάρη -του οποίου
την ζωή είχε γλυτώσει κοντά στην Τένεδο- πηγαίνει
να συνάντηση ο γέρο Ματρόζος στην Αθήνα.**

Ένας Σπετσιώτης γέροντας, σκυφτός από τα χρόνια, με κάτασπρα μακριά μαλλιά, με πύρινη ματιά, σαν πλάτανος θεόρατος γυρμένος απ' τα χιόνια, περνούσε πάντα στο νησί τα μαύρα γηρατειά. Είναι από κείνη τη γενιά κι ο γέρο καπετάνος που ακόμα και στον ύπνο του την έτρεμε ο Σουλτάνος. Είναι από κείνους που έχυσαν το αθάνατό τους αίμα, από τους χίλιους που έβγαλες πατρίδα μου χρυσή, είναι από κείνους που έβαλαν στην κεφαλή σου στέμμα και άγνωστοι σβηστήκανε στο δοξαστό νησί. Είχες αστέρια ολόλαμπρα στον ουρανό σου κι άλλα, μα εκείνα που δεν έλαμπαν ήσανε πιο μεγάλα. Ξαν έγραψαν με το δαυλό της ιστορίας μόνοι, χωρίς γι αυτούς τους ήρωες μια λέξη αυτή να πει, με την πληγή τους για σταυρό κι ατίμητο γαλόνι, άλλοι στα δίχτυα εγύριζαν και άλλοι στο κουπί. Κι οι στολοκάφτες των Σπετσών, τ' ατρόμητα λιοντάρια, με τις βαρκούλες έπιαναν στο περιγιάλι ψάρια. Ο γέρος μας παράπονο ποτέ δε λείει κανένα, μα καπετάνους σαν δει μες στα βασιλικά, εκείνους που 'χε ναύτες του με μάτια βουρκωμένα στα περασμένα εγύριζε και στα πυρπολικά, και ξαπλωμένος δίπλα μου, μου λέγε εκεί στην άμμο πόσα καράβια εκάψανε στην Τένεδο, στη Σάμο. "Παιδί μου, τώρα εγέρασα, παιδί μου θ' αποθάνω", στο τέλος πάντα μου 'λεγε μ' εν' αναστεναγμό, "Ένας Ματρόζος δεν μπορεί να κάνει το ζητιάνο, μα να βαστάξω δεν μπορώ της πείνας τον καημό. Κλαίω που αφήνω το νησί, θα πάω στην Αθήνα, πριν πεθαμένο μ' εύρετε μια μέρα από την πείνα... Μου λεν, ο καπετάν Κωνσταντής, απ' τα Ψαρά κει πέρα, πως υπουργός εγίνηκε μεγάλος και τρανός, κι αν θυμηθεί πως τη ζωή του έσωσα μια μέρα απ' έξω από την Τένεδο, μπορούσε ο Ψαριανός να κάνει τίποτε για με κι ίσως να δώσουν κάτι σ' εκείνον που 'χε τάλαρα τη στέρνα του γεμάτη". Πέντε έξι ημέρες ύστερα εμπήκε στο βαπόρι κι ακουμπιστός περίλυπος επάνω στο ραβδί, ως που στην Ύδρα έφθασε, εγύριζε στην πλήρη το λατρευτό του το νησί ο γέροντας να δει. Και σκύβοντας τα κύματα δακρύβρεχτος ερώτα, πως φεύγει τώρ' απ' το νησί και πως ερχόταν πρώτα. "Εδώ τι θέλεις, γέροντα?" ρωτά τον καπετάνο στο υπουργείον εμπροστά κάποιος θαλασσινός ντυμένος στα χρυσά. "Παιδί μου, είναι πάνω ο Κωνσταντής;" "Ποιος Κωνσταντής;" "Αυτός... ο Ψαριανός". "Δε λεν κανένα Ψαριανό, εδώ είναι Υπουργείο, να ζητιανέψεις πήγαινε μες στο φτωχοκομείο!". Ο γέρος ανασήκωσε το κάτασπρο κεφάλι και τα μαλλιά του εσάλεψαν σαν χαίτη λιονταριού

και με σπιθόβολη ματιά μες απ' τα στήθια βγάνει με στεναγμό βαρύγνωμο φωνή παλληκαριού: "Αν οι ζητιάνοι σαν κι εμέ δεν έχυναν το αίμα, οι καπετάνοι σαν και σε δεν θα φορούσαν στέμμα!". Τότε ο Κανάρης που άκουσε φιλονικία κάτω, στο παραθύρι πρόβαλε να δει ποιος τον ζητεί και το νησιώτη βλέποντας λαχτάρησε η καρδιά του και να 'ρθει επάνω διέταξε με τον υπασπιστή. Κάτι η φωνή του γέροντα του εξύπνησε στα στήθη, κάτι που μοιάζει με όνειρο μαζί και παραμύθι. Τον κοίταξε* τα μάτια του μες στα μακριά του φρύδια, που μοιάζανε σαν αετούς κρυμμένους στη φωλιά, στον καπετάνο εφάνηκαν με την φωτιά την ίδια, όταν τα εφώτιζε ο δαυλός τα χρόνια τα παλιά. Κι ένας τον άλλο κοίταζε κατάματα οι δυο γέροι, ο ημίθεος τον γίγαντα, ο ήλιος το αστέρι. "Δεν με θυμάσαι, Κωνσταντή?" σε λίγο του φωνάζει, "γρήγορα συ με ξέχασες, μα σε θυμάμαι εγώ!...". "Ποιος το 'λπιζε να δει ποτές", ο γέροντας στενάζει, "τον καπετάνο ζήτουλα, το ναύτη υπουργό!...". Και σκύβοντας την κεφαλή στα διάπλατά του στήθη, τη φτώχεια του ελησμόνησε, τη δόξα του εθυμήθη. "Ποιος είσαι, καπετάνο μου? Και ποιο 'ναι το νησί σου?", ο Ψαριανός τον ερωτά με πόνο θλιβερό, "πενήντα χρόνια, μια ζωή, περάσανε, θυμήσου απ' της καλής μου εποχής, εκείνης τον καιρό. Μήπως στην Σάμο ήσουνα την εποχή εκείνη? Στην Κω, στην Αλεξάνδρεια, στη Χιο, στη Μυτιλήνη?" Απ' έξω απ' την Τένεδο ...πενήντα πέντε χρόνια έπερασαν απ' την στιγμήν εκείνη, σαν φερό. Ξαν να σε βλέπω Κωνσταντή, δε θα ξεχάσω αιώνια... Ακόμα στο μπουρλότο σου καβάλα σε θωρώ... Χρόνος δεν ήταν που 'καψες στη Χιο τη ναυαρχίδα κι ήταν η πρώτη μου φορά εκείνη που σε είδα... Απ' έξω απ' την Τένεδο, θυμάσαι? Μια φρεγάδα σ' έβαλε εμπρός μ' αράπικου αλόγου γληγοράδα μ' οχτώ βατσέλα πίσω της* εμοιάζαν περισσότερια κι εσύ γεράκι γύρω τους... επάνω στο μπουρλότο, που την κορβέτα τίναξες πρωύτερα στ' αστέρια, σαν δαίμονας μες στον καπνό γλυστρούσες και στον κρότο. Σε καμαρωνώ από μακριά... κι οι ναύτες κι ο λοστρόμος μ' εξώρκιζαν να φύγουμε* τους είχε πιάσει τρόμος, γιατί η αρμάδα ζύγωνε* επάνω στο τιμόνι θάρρος στους ναύτες σου έδινες... δεν βάσταξε η καρδιά μου, σε μια στιγμή χανόσουνα, σε μια στιγμή και μόνη και "όρτσα! μάνια τα πανιά!" φωνάζω στα παιδιά μου. Στο στρίψιμο του τιμονιού μας σίμωσες... μ' αντάρα, ο Τούρκος κοντοζύγωνε* η μαύρη μου καμπάρα αστροπελέκια και φωτιές και κεραυνούς πετούσε, μα σαν δελφίνη γρήγορα κι εκείνος εγλιστρούσε. Οι ναύτες μου φωνάζανε: "Τι κάνεις καπετάνο?" Κι εγώ τους λέω: "Τον Ψαριανό να σώσω κι ασ πεθάνω...". Και σου πετώ τη γούμενα... και δένεις το μπουρλότο... κάνω τιμόνι δεξιά... το φλογερό το χνώτο του Τούρκου θα σε βούλιαζε* θυμάσαι? Σου φωνάζω, "Πρώτος απ' όλους ν' ανεβείς", μα δεν μ' ακούς κι αφήνεις άλλοι ν' ανεβούν... έσκυπα κι απ' τα μαλλιά σ' αδράζω, και σ' έσωσα κι εφύγαμε... μα δάκρυα βλέπω χύνεις!...". "Ματρόζε μου!" δακρύβρεχτος ο Κωνσταντής φωνάζει και μες στα στήθη τα πλατιά σφιχτά τον αγκαλιάζει. Κι ενώ οι δύο γίγαντες με τα λευκά κεφάλια στ' άσπρα τους γένια δάκρυα κυλούσαν σαν κρυστάλλια, δυο κορφοβούνια μοιάζανε γεμάτα από το χιόνι, όταν του ήλιου το φιλί την άνοιξη το λειώνει.

Ο Φκωνής κοιμάται: 1ο Βραβείο φωτογραφίας